ΤΕΥΧΟΣ 5 - 6ον ΑΘΗΝΗΣΙ 1—15η ΙΟΥΛΙΟΥ 1908

Νέον

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

ΠΙΡΙΟΔΟΣ Γ'.—ΤΟΜΟΣ Θ'.- ΕΤΟΣ 19

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 16
Ἐξωτερικοῦ φραγ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
Ὁδὸς Σωκράτους ἀριθ. 2
(Ὄπισθεν τοῦ Βαρβακείου)

Η ΕΝΑΕΡΙΩΣ ΠΤΗΣΙΣ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η ΚΑΤΑΤΑΞΙΣ τῶν διαφόρων ἀεροπορικῶν μέσων, εἰς ἃ προέβη ὁ ἄνθρωπος πρὸς κατανίκησιν τοῦ ἀέρος ἐστὶ πολυποίκιλος, πολλῶν εἰδῶν ἀεροστάτων ἀνακαλυφθέντων μέχρι τοῦδε καὶ ἐπιμελῶς δοκιμασθέντων· ἤδη ὅμως θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν συμπερασματικὴν κρίσιν, ἐπεξηγοῦντες μόνον τὰ τρία κυριώτερα εἴδη : Τὸ σφαιρικὸν ἀερόστατον, τὸ πηδαλιουχούμενον καὶ τὸ ἀερόπλανον. Ἡ δὲ ἀξία αὐτῶν θὰ καταδειχθῇ ἐκ τῆς μερικῆς ἐξετάσεως αὐτῶν.

ΤΟ ΣΦΑΙΡΙΚΟΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

Τὸ σφαιρικὸν ἀερόστατον, ὡς γνωστόν εἶναι τὸ παλαιότερον ὅλων, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπικινδυνωδέστερον, καθόσον ἕνεκα τοῦ ἀερίου ὅπερ περιέχει, καθίσταται λίαν εὔφλεκτον καὶ ἀπαγορεύεται ἐν αὐτῷ πᾶσα πυρὰ τοῖς συνταξειδεύουσιν, ἐκτὸς ἠλεκτρικῆς τινος λυχνίας, δι' ἧς ἐν ὥρᾳ νυκτὸς ὁ ἀεροπλοηγὸς δύναται νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὰς ἐργασίας του.

Δι' αὐτοῦ ἡ πορεία καθίσταται ἀμφίβολος, οὐδεμιᾶς ἀεροπορικῆς προσυνθήκης δυναμένης ἐκ τῶν προτέρων νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Δὲν προγινώσκει τις ποῦ θὰ ὑπάγῃ, εἰς ποῖον ὕψος θ' ἀνυψωθῇ, οὐδὲ μὲ ποίαν ταχύτητα θὰ διατρέξῃ τὰς ἀποστάσεις. Ὁ δὲ ἄνεμος, ἡ βροχή, ὁ ἥλιος εἰσὶ τὰ μόνα μυστηριώδη στοιχεῖα, ἅτινα ὁδηγοῦσι, φέρουσιν, ἀνυψοῦσιν ἢ καὶ καταστρέφουσι κατὰ βούλησιν τὴν ἀδιάκριτον ταύτην εὐάγωγον σφαῖραν. Μάτην πολλοί, ὡς καὶ ὁ κ. Χερβὲ ἀπὸ τοῦ 1885 κατέγειναν τὰ

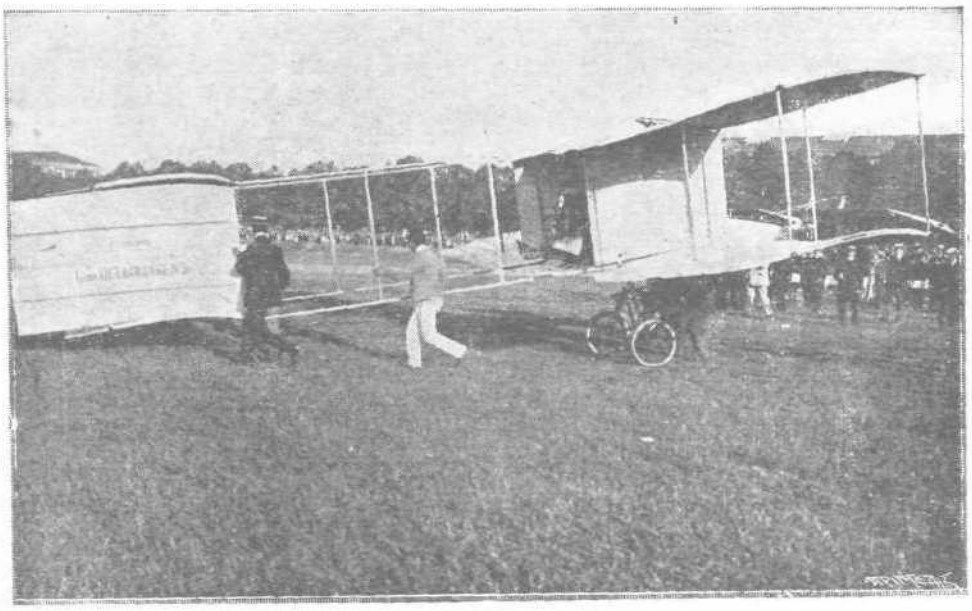

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ «ΔΕΛΑΓΡΑΝΖ» ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΜΕ ΤΟΥ ΦΑΡΜΑΝΞΩΝ ΕΠΑΝΕΙΛΗΜΜΕΝΩΣ ΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ ΝΕΑΙ ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΑΝΥΨΩΣΕΙΣ

ἐφεύρωσι μέσα τῆς σταθερᾶς διαμονῆς καὶ ὡρισμένης διευθύνσεως αὐτῶν ἐν τῷ ἀέρι.

Τὸ σφαιρικὸν ἀερόστατον ἔσεται πάντοτε ἀερόστατον ἄστατον καὶ τυχοδιωκτικὸν καὶ ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς τυχοδιωκτικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος ἠγαπήθη τόσον! Ἐπειδὴ δὲ ἀγνοεῖται ἀφ' ἑτέρου ὁ σκοπὸς πρὸς ὃν τείνει νὰ φθάσῃ, ἀπαλλάσσεταί τις ἐντελῶς τοιαύτης φροντίδος καὶ εὐχαριστεῖται νὰ διατηρῆται εἰς ἀνεκτόν τι ὕψος διὰ τῆς ἀπορρίψεως μικρᾶς ποσότητος ἕρματος. Ἀφίεταί τις τέλος εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνέμου καὶ περιορίζεται παρατηρῶν τὰ τροχάδην ὑπ' αὐτὸν διαφεύγοντα χωρία καὶ τοπεῖα. Ἐνίοτε δὲ νέφος τι πυκνὸν περιβάλλει τὸ ἀερόστατον καὶ τὸ βλέμμα ἐκτείνεται ἐντὸς νεφελώδους θαλάσσης, ἥτις εἶτα διολύεται, ὁ ἥλιος θερμαίνει ἐκ νέου τὸ ἀερόστατον, αἱ πεδιάδες ἀναφαίνονται καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ ἔκπληκτος καὶ πεφοβισμένος ἐπιβάτης εὐχαριστημένος κατέρχετσι εἰς τὴν γῆν.

Πολλάκις ὅμως τὸ σφαιρικὸν ἀερόστατον καταλαμβάνεται ὑπὸ σφοδρίας ἐπερχομένης καταιγίδος, τὰ ὑδάτινα ἐν αὐτῇ μόρια καὶ ἠλεκτρισμοὶ συμπιέζουσι καὶ παραλύουσι τὸ ἀερῶδες ἐκεῖνο σφαιρικὸν σῶμα, ὅπερ ἀκαριαίως μεταβάλλεται εἰς συντεθλιμμένον ῥάκος καὶ μετὰ τοῦ ἀμόρφου καὶ πεπλατυσμένου καταστάντος πλέον σώματος, τοῦ τέως εὐθύμου ἀεροπλοηγοῦ, κατευθύνεται βιαίως πρὸς τὴν γῆν.

Ἐσχάτως τὸ ἀερόστατον τοῦτο κατέστη λίαν εὔκολον καὶ εὐμεταχείριστον μικρὸν καὶ ἐλαφρότατον ὄργανον μεταφορᾶς, προωρισμένον καὶ δι' ἓν μόνον ἄτομον, ὡς τὸ τοῦ Σάντος Δουμὸν ἡ «Βραζιλία», τῷ 1898, βάρους 50 κοιλῶν καὶ 100 κυβικῶν μέτρων χωρητικότητος, ὀγκουμένου δι' ὑδρογόνου καὶ ζυγίζοντος ὁλικῶς οὐχὶ περισσότερον τῶν 28 κοιλῶν! Ἄλλως τε ἀπηλλαγμένον ἐντελῶς κινδύνου, θαλασσίων ταλαντώσεων, ἀερίων ρευμάτων, διαχειριζόμενον δὲ ὑπὸ ἐπιτηδείου πλοηγοῦ, κατέκτησε τὴν συμπάθειαν καὶ τῆς γυναικός, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς στατιστικῆς τοῦ ἔτους 1907, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὁποίου ἐξετελέσθησαν 491 τοιαῦται ἀνυψώσεις μετὰ 1,318 ἐπιβατῶν, ἐξ ὧν 154 ἦσαν γυναῖκες.

Τοῦ σφαιρικοῦ ἀεροστάτου ἐγένετο καὶ γίνεται ἔτι χρῆσις ἐν τῷ στρατῷ, ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ γαλλικῇ ἐκστρατείᾳ ἐν Μαρόκῳ μετεχειρίσθησαν αὐτὸ ὡς κατοπτευτικὸν ὄργανον τῶν κινήσεων τοῦ ἐχθροῦ, ἡ δὲ γενομένη σύμβασις, κατὰ πρότασιν τοῦ Monge, τῷ 1893, ἀπεδέξατο τὴν χρῆσιν τῶν ἀεροστάτων ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ. Ὡσαύτως αἱ ὑπηρεσίαι αὐτοῦ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων τοῦ 1870—1871 καὶ ἡ ἀναχώρησις τοῦ Γαμβέτα καὶ τοῦ Σπύλλερ, ὡς καὶ ἡ διέλευσις αὐτῶν ἄνωθι τῶν γερμανικῶν στρατειῶν πρὸς διοργάνωσιν τῆς ἐπαρχιακῆς ἀμύνης, ὑπῆρξαν ἄκρως ἀξιοσημείωτοι.

Ἀφ' ἑτέρου τὸ σφαιρικὸν ἀερόστατον πολυτίμους ἐκδουλεύσεις παρέσχε τῇ ἐπιστήμῃ διὰ τῆς παρατηρήσεως καὶ μελέτης τῶν ἀτμοσφαιρικῶν στρωμάτων, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις μετεωρολογικοῖς ζητήμασιν. Ἐὰν δὲ τὸ ρεκὸρ τῆς ἀνυψώσεως ἀνθρώπων ἀνήκει εἰς τὸν Γερμανὸν Μπεροών, ὅστις τῇ 31 Ἰουλίου 1901 ἐξίκετο εἰς ὕψος 10,000, τὸ ρεκὸρ ὅμως τῶν ἐλευθέρων ἀεροστάτων ἀνήκει εἰς τὴν μετεωρολογικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βελγίου, ἥτις τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1907 ἀνύψωσε εἰς 26,000 μέτρων ὕψος βολιδοσκοπικὸν ἀερόστατον (ballon-sonde) ἐξ οὗ ἐσημειώθη, ὅτι ἡ βαρομετρικὴ πίεσις ἐν τῷ ὕψει τοῦτο μόλις ἔφθασεν εἰς 77 χιλιοστόμετρα (760 εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης) ἐνῷ ἡ θερμοκρασία ἦτο—60°.

Ἡ ἀνακάλυψις τῶν κατοπτευτικῶν ἀεροστάτων ἀνήκει εἰς τοὺς Γάλλους κυρίους Χερμίτην καὶ Βεζαισόν, ὅπως καὶ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ σφαιρικοῦ ἀεροστάτου ἀνήκει εἰς τὸν διάσημον Γάλλον Μογγολφιέρον.

Ἡ μογγολφιέριος, σκληρὰ ὅσον καὶ ἀπειρόκαλλος ἔτι ἀερόσφαιρα, ὑφ' ἣν οἱ τότε θιασῶται κατακτηταὶ τοῦ ἀέρος ἔκαιον δεμάτια βεβρεγμένων ἀχύρων, ὅπως ἀνυψωθῶσι μετὰ ταύτης ἐν τῷ ἀέρι, δὲν ἐγκατελείφθη ἔτι τελείως, παρὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοσούτων τελειοτέρων ἄλλων ἀεροβατικῶν μέσων.

Περαιοῦντες δὲ ἤδη τὴν περὶ σφαιρικοῦ ἀεροστάτου πραγματείαν μας ταύτην, σημειοῦμεν ἐπιπροσθέτως, χάριν ἐπιστημονικοῦ καὶ ἱστορικοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅτι ὁ κ. Γοδὰρ παρέδωκεν ἐσχάτως τῇ Βραζιλιανῇ Κυβερνήσει δύο τοιαῦτα παλαιὰ ἀερόστατα, περιέχοντα καὶ πύραυνον οἰνοπνεύματος, δι' οὗ ἐσχηματίζετο φλὸξ ἑνὸς μέτρου ὕψους. Ἤρκει ν' ἀνοίξῃ τις πλέον ἢ ἔλαττον τὸν στρόφιγγα τῆς τροφοδοτήσεως τῆς πυρᾶς, διὰ νὰ ὑψωθῇ ἢ κατέλθῃ ἡ μογγολλιέρα.

Εἰς τούτου καταφαίνεται πόσον ριψοκινδύνως ἐνήργουν οἱ ἐφευρέται εἰς τὰς ἀρχὰς ἰδίως τῆς ἀποπείρας των ταύτης.

ΤΟ ΠΗΔΑΛΙΟΥΧΟΥΜΕΝΟΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

Τὸ πηδαλιουχούμενον ἀερόστατον, ὡς γνωστόν, ἀποτελεῖται ἀπὸ τῆς ἐξ ὑδρογόνου πεπληρωμένης, ἐν εἴδει σιγάρου ἐπιμήκους ἀεροσφαίρας του καὶ τῆς διὰ κινητῆρος περιστρεφομένης ἕλικός του, ἥτις διευθύνει αὐτὸ τῆδε κακεῖσε. Παρουσιάζει ὅμως τοσαύτας καὶ τηλικαύτας δυσκολίας εἰς τὴν διαχείρισίν του τὸ ἀερόστατον τοῦτο, ἀπαιτεῖ δὲ τοσαύτην ποσότητα δαπανηροῦ ἀερίου, ὑδρογόνου, οὗ ἀπαραιτήτως γίνεται χρῆσις ἐνταῦθα, καὶ τὴν μεσολάβησιν τοσούτου προσωπικοῦ, ὥστε δύσκολον εἶναι ν' ἀποφανθῇ τις, ἂν τὸ εἶδος τοῦτο θὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὸ μέλλον. Ἄλλως τε ἡ φοβερὰ ἀνυψωτική του δύναμις καὶ ἡ εὐχερὴς παραφορά του ὑπὸ τῶν σφοδροτάτων ἀνέμων καὶ καταιγίδων καθιστῶσιν αὐτὸ ὄργανον δυσχερέστατον. Ἐνθυμούμεθα δὲ πάντες τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀπόσπασιν τοῦ φοβεροῦ τὸν ὄγκον καὶ τὴν δύναμιν τοιούτου ἀεροστάτου, τῆς «Πατρίδος» ὅπερ εἶχε κατασκευασθῇ διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν τῆς Γαλλίας, ἀπὸ τῶν χειρῶν ἑκατοντάδος καὶ πλέον στρατιωτῶν, οἵτινες ἐκράτουν αὐτὸ ἀπὸ τῶν ἐξαρτήσεων. Δέον δὲ πάντοτε νὰ ᾖ πεπληρωμένον διὰ τοῦ δαπανηροῦ τούτου ἀερίου καὶ νὰ φυλάσσεται ἐπιμελῶς καὶ ἀσφαλῶς. Ἔχει τεραστίας διαστάσεις, 3,000 κυβικῶν μέτρων χωρητικότητα καὶ δεῖται χώρου πολλοῦ καὶ καταλλήλου πρὸς διατήρησιν.

Ἡ πηδαλιούχησις τοιούτου ἀεροστάτου δὲν εἶναι προσὸν εὐσταθὲς καὶ διαρκὲς, ἀφοῦ δύναται ἄνεμος ἰσχυρότερος τῆς ταχύτητος αὐτοῦ νὰ ἐξουδετερώσῃ ταύτην. Διὰ νὰ δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ πολύτιμον τοῦτο προσὸν, τῆς κατὰ βούλησιν διευθύνσεώς του, δέον νὰ ᾖ πεπροικισμένον διὰ μεγίστης ταχύτητος. Ὅταν δὲ λέγῃ τις ταχύτητα, δέον νὰ ἐννοῇ δύναμιν· ἑπομένως τὸ πηδαλιουχούμενον ἀερόστατον δέον νὰ κέκτηται κινητῆρα, ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἰσχυρόν.

Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἁπλοῦν θεώρημα, λέξις κενὴ πραγματικότητος καὶ πρὸς κατανόησιν, καθορίζομεν τοῦτο δι' ἀριθμῶν ἀκριβέστερον. Ὑποθέσωμεν, ὅτι ἔχομεν πηδαλιουχούμενόν τι ἀερόστατον δυνάμενον νὰ διανύσῃ 10 μέτρα κατὰ δευτερόλεπτον, ἤτοι 36 χιλιόμετρα καθ' ὥραν, διὰ μέσου κινητῆρος 25 ἵππων δυνάμεως καὶ ὅτι ἤδη ἐπιθυμοῦμεν πρὸς κατανίκησιν παντὸς ἰσχυροῦ ἀνέμου, ἵνα τὸ ἀερόστατόν μας ἐφεξῆς καθίσταται ἱκανὸν νὰ ἔχῃ διπλασίαν ταχύτητα, ἤτοι 20 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον ἢ 72 χιλιόμετρα καθ' ὥραν. Ὁποίαν δύναμιν δέον ἐν τοιαύτῃ περιστάσῃ ν' ἀναπτύξῃ ὁ κινητήρ; Διπλασίαν; Οὐχὶ, ἀλλὰ πολὺ περισσοτέραν, καθόσον τῆς προβαλλομένης ὑπὸ τοῦ ἀέρος τῷ ἀεροστάτῳ ἀντιστάσεως οὔσης ἀναλόγου τῷ τετραγώνῳ τῆς ταχύτητος καὶ τῆς πρὸς κατανίκησιν αὐτῆς δυνάμεως οὔσης ἴσης τῇ ἀντιστάσει ταύτῃ, πολλαπλασιαζομένης διὰ τῆς ταχύτητος, ἕπεται ὅτι δὲν ἔχομεν ἀνάγκην διπλασίας δυνάμεως, ἀλλὰ δυνάμεως ἴσης τῷ κύβῳ τοῦ 2, δηλ. ὀκτάκις μεγαλειτέρας! Ἑπομένης ἀφοῦ μὲ 36 ἔχομεν 25 ἵππων δύναμιν, μὲ 72 θέλομεν ἔχει 200!

Ἐκ τούτου ἐννοεῖ πᾶς τις, ὅτι τὸ βάρος τοῦ κινητῆρος αὐξάνεται σημαντικῶς, ὡς καὶ τὸ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτοῦ καὶ συναφῶν μερῶν, ἅτινα ἀπαιτοῦσι στερεώτερον ὑλικὸν πρὸς συναρμολογὴν συνόλου, ἀπαιτοῦντος ἀντοχὴν ἱκανὴν ἔναντι πιέσεως ἀέρος πολὺ σημαντικωτέρας. Τί δὲ δέον γενέσθαι; Κατ' ἀνάγκην πρέπει ν' αὐξήσωμεν τὰς διαστάσεις τοῦ ἀεροστάτου μας. Ἀλλὰ θεωρητικῶς οὐδέποτε ἀεροσφαιρόν τι δύναται νὰ λάβῃ τόσον εὐρείας διαστάσεις, συνεπείᾳ τοῦ τόσον πολυτίμου φυσικοῦ νόμου, τοῦ καθορίζοντος, ὅτι ὁ ὄγκος δύο σωμάτων αὐξάνεται ταχύτερον τῆς ἐπιφανείας των. Ἐξηγοῦμαι. Λάβετε σφαῖραν 1,000 κυβικῶν μέτρων, ἔχουσαν δὲ διάμετρον 12 μέτρων, πρὸς κατασκευὴν τῆς ὁποίας ἐχρειάσθη ἐπιφάνεια 483 μέτρων ὑφάσματος καὶ ἑτέραν 100,000 κυβικῶν μέτρων, οἵαν ἐφαντάσθησαν νὰ κατασκευάσωσι διὰ τὴν παγκόσμιον Ἔκθεσιν τοῦ 1889. Ἡ δευτέρα αὕτη ἀερόσφαιρα δέον νὰ ἔχῃ ὄγκον ἑκατοντάκις μεγαλείτερον τῆς πρώτης, διάμετρον σχεδὸν πεντάκις μεγαλειτέραν (57 μ.) ἐπιφάνειαν δὲ πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἀπαιτουμένου ὑφάσματος 20κις μόνον μεγαλειτέραν, ἤτοι 10,420 τετρ. μέτρων. Ὥστε ἡ μεγάλη ἀερόσφαιρα εἶναι σχετικῶς πολὺ ἧττον εὐρεῖα καὶ πολὺ ἰσχυροτέρα τῆς πρώτης. Ἀερόσφαιρα 100,000 κυβικῶν μέτρων θὰ ἠδύνατο νὰ φέρῃ βάρος, ὡς ἔγγιστα 60—70 χιλ. κοιλῶν περίπου, ἤτοι τὸ φορτίον ὁλοκλήρου ἐμπορικῆς σιδηροδρομικῆς ἁμαξοστοιχίας.

Ἀλλ' ὁποίου εἴδους περικάλυμμα θὰ περιλάβῃ τὸ ἀπαιτούμενον ἀέριον; Ὁποῖον δέρμα ἢ ἄλλο εἶδος ὑφάσματος ἔσεται κατάλληλον διὰ τοῦτο; Ὁποῖον δὲ οἴκημα θὰ ξενίσῃ τὸ πελώριον τοῦτο τέρας; 45 μ. ὕψους, ἤτοι τρὶς ἀνώτερον οἰκοδομῆς πενταωρόφου. Ἀφοῦ δὲ 200 ἄνθρωποι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τὴν «Πατρίδα», πόσοι θὰ συγκρατήσωσι τοῦτο;

Ἀφήσωμεν λοιπὸν τὰ ἀδύνατα καὶ περιορισθῶμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ νέου γαλλικοῦ πηδαλιουχουμένου ἀεροστάτου, ἡ «Δημοκρατία» ὅπερ ἔχει 8,000 κυβ. μ. περίπου χωρητικότητα μῆκος 100 μέτρων καὶ διάμετρον 11, 50 μ. Ἔμπροσθεν τοῦ ἀεροστάτου εὑρίσκεται ἓν ζεῦγος ἑλίκων, ἕτερον ὄπισθεν, ἀμφότερα δὲ

Ὁ κόμης Ζεππελὲν ὁ περιώνυμος Γερμανὸς ἐφευρέτης τοῦ ὁμωνύμου ἀεροπλάνου

περιστρέφονται ὑπὸ ἀνεξαρτήτου κινητῆρος, 120 ἵππων δυνάμεως. Ὥστε τὸ στρατιωτικὸν τοῦτο ἀεροστατον θὰ ἔχῃ δύναμιν ἐν συνόλῳ 240 ἵππων, ἵνα δύναται νὰ βαίνῃ μετὰ ταχύτητος 60 χιλ. καθ' ὥραν.

Φανερὸν καθίστατοι, ὅτι τὸ ἀερόστατον τοῦτο εἶναι ἀδύνατον ν' ἀποβῇ τὸ ἀερόστατον τοῦ μέλλοντος, καθόσον ἕνεκα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ὄγκου καὶ τῶν πελωρίων δαπανῶν του δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πληροῖ τὰς συνθήκας τῆς οἰκονομίας, εὐκολίας καὶ ἀπολύτου ἀσφαλείας. Μολονότι δὲ φαίνεται, ὅτι βαδίζει κατὰ παντὸς ἀνέμου καὶ εἰς οἱονδήποτε ὕψος, 2,000 μέτρων, ὥστε νὰ μὴ προσβάλλεται ὑπὸ σφαίρας πυροβόλου, ἐν τούτοις τὸ τελευταῖον πάθημα τῆς «Πατρίδος» μᾶς δίδῃ νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι πάνυ ἀπέχομεν ἔτι τοῦ νὰ γίνωμεν κύριοι τῆς ἀτμοσφαίρας, ἐν ᾗ μολαταῦτα ζῶμεν. Δυστυχῶς δὲν τὴν ἐγνωρίσαμεν εἰσέτι.

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ

Ἀεροπόρον μηχάνημα βαρύτερον τοῦ ἀέρος ὃν ἐκτοπίζει, ἐθεωρεῖτο πρᾶγμα ἀδύνατον μέχρις ἐσχάτων, ἐνῷ σήμερον ἡ μεγάλη πιθανότης του ἀπασχολεῖ ἅπαντα τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ ἀεροδρομικὸν κόσμον, ἰδίως κατόπιν τῶν τόσων ἐπιτυχιῶν του.

Ὁ χαρταετὸς ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία του. Τὸ ἀερόπλανον θ' ἀντικαταστήσῃ ὡς φαίνεται αὐτὸν καὶ ἴσως δὲν εὑρισκόμεθα μακρὰν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν διὰ τῆς μετατροπῆς τοῦ σχεδίου τοῦ νῦν ἐν χρήσει χαρταετοῦ καὶ τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ συγκρατοῦντος αὐτὸν πρὸς τὴν γῆν νήματος, θὰ λυθῇ ὁριστικῶς τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ἀεροπλοΐας, τῆς μηχανικῆς αὐτῆς λεγομένης πτήσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κατακτήσεως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κενοῦ εἰς τὸ μέλλον.

Τὰ ἀερόπλανα, ὡς ἔχουσι τὴν σήμερον παρουσιάζουσιν ἔτι ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα τότε μόνον θ' ἀρθῶσιν, ὁπόταν συμβληθῇ αὐτοῖς καὶ ἕτερον βαρύτερον τοῦ ἀέρος ἐπίσης μηχάνημα, ὅπερ δὲν γνωρίζομεν ἔτι. Τὸ ἀερόπλανον ὡς ἔχει, εἶναι καταδεδικασμένον τῇ ταχύτητι, δὲν δύναται νὰ βαίνῃ βραδέως ἐν τῷ ἀέρι, πολὺ δὲ μᾶλλον νὰ διατελῇ ἐν στάσει. Ἡ δὲ ὑποστήριξίς του αὕτη ἐν τῷ ἀέρι, ὡς εἶπε πάνυ φυσιολογικῶς ὁ κ. Ferber, ὁμοιάζει πρὸς ἄνθος, γεννώμενον ἐκ τῆς ταχύτητος αὐτοῦ, δηλαδὴ ἵνα σταθῇ ἐν τῷ ἀέρι καὶ βαδίσῃ, δέον νὰ τρέξῃ· ἄρα ἱστάμενον πίπτει κατὰ γῆς καὶ συντρίβεται.

Ἐκ τούτου ἕπεται, ὅτι τὸ ἀερόπλανον δὲν δύναται νὰ ὑψωθῇ ἢ ἅμα ἀρχίσῃ κυλιόμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς διάστημα 25—30 μέτρων, ἐν τοῖς καλλιτέραις συνθήκαις καὶ ἐπὶ ἐδάφους ὁμαλοῦ οἷον ἐπὶ καλῆς ὁδοῦ. Καταγίνονται δὲ ὁσημέραι, ὅπως κατανικήσωσι τὸ σπουδαῖον τοῦτο πρόσκομμα, διὰ τῆς προσθήκης νέων λίκων ὑποστηρίξεως, ἀλλ' οὐδὲν εἰσέτι σοβαρὸν κατωρθώθη καὶ δυστυχῶς εὑρισκόμεθα εἰσέτι εἰς τὸ στάδιον τῶν δοκιμῶν καὶ τῶν ἀπευκταίων.

Ἐν τούτοις τὰ πλεονεκτήματα τοῦ νέου τούτου ἀεροστάτου, ἀεροπλάνου ἐπικληθέντος, εἰσὶ πάμπολλα. Ἡ ἐν τῷ ἀέρι στάσις του εἶναι ἀξιοσημείωτος, ἡ πτῆσις του θαυμασιωτάτη καὶ ἡ κάθοδός του, ἐπὶ ἐδάφους ὁμαλοῦ, ἀκίνδυνος. Ὁμοιάζει μακρόθεν πρὸς πελώριον πτηνὸν μὲ τὰς μεγάλας ἀναπεπταμένας πτέρυγας.

Ἤδη ἐλπίζεται ὅτι θὰ κατορθωθῇ νὰ ἐλαττωθῇ ἡ μεγάλη αὐτοῦ ἔκτασις, μόλις ἡ δύναμις τῶν κινητήρων καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῶν πτερύγων ἐπιτρέψωσι τοῦτο. Τὸ δὲ βάρος του θὰ ἐλαττωθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ, μόλις τὸ ξύλον, τὰ ἐξαρτήματα καὶ οἱ τέντονες δυνηθῶσι ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ μεταλλίνων λεπτοτάτων ἐπιφανειῶν καὶ ἅμα ὡς ὁ ἀριθμὸς τῶν θιασωτῶν τοῦ νέου τούτου ἀεροδρόμωνος ᾖ ἀρκετός, ὅπως προσδιορισθῇ ἡ κατασκευὴ μεθοδικῶν μηχανημάτων.

Καὶ δὴ τότε τὰ πάντα θὰ μεταβληθῶσιν ἐν ἡμῖν, ἤθη καὶ ἔθιμα, μεταφορὰ καὶ ἀναψυχῆς ταξείδια, ἐξερευνήσεις καὶ κατοπτεύσεις τῶν πάντων, ἐλευθερία προσωπικὴ ἀπεριόριστος καὶ ἀνεξέλεγκτος· ὁ μισάνθρωποστότε θὰ δύναται ν' ἀπομακρύνεται εἰς τὰ ὄρη, τοὐναντίον δὲ τὰ ἀπρόσιτα μέρη θὰ ἀποβῶσι κοινὰ κέντρα τοῖς ἰδιοτρόποις κτλ.

Ἀλλὰ τοῦτο, ἄραγε ἀποβήσεται πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ εὐτυχίαν αὐτῆς, ἀφοῦ ἡ νέα αὕτη περίστασις τὸν εὐχαριστεῖ καὶ διασκεδάζει; Ἡ ἀνθρωπότης βαθμηδὸν ἐξημεροῦται καὶ ἡ πτῆσις, τὸ τηλεφωνον, ὁ κινηματογράφος, ὁ ἀσύρματος τηλέγραφος, τὰ μεγάλα θαλάσσια σκάφη κτλ. οὐ μόνον τὸν ἐξημεροῦσι, τὸν ἐξευγενίζουσι καὶ τὸν εὐδαιμονοῦσιν, ἀλλὰ τὸν φέρουσι πλησιέστερον πρὸς τὸν οὐρανόν. Δὲν ἀπέχομεν δὲ ἴσως πολὺ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θ' ἀκούσωμεν, ὅ,τι βλέπομεν, ἀκούομεν καὶ ἀντιλαμβανόμεθα τί γίνεται εἰς τοὺς πλανήτας. Θὰ μεταφερθῶμεν ἄραγε ἐν σώματι καὶ ἕως ἐκεῖ;

Φ. Πρίντεζης.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

Ο ΕΝΔΟΞΟΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

ΠΟΛΙΣ εἶχε κενωθῆ καὶ τὸ Σίτυ ἦτο νεκρόν. Ἐμπόριον, ἐργασία, ὑποθέσεις, συμφέροντα, ὅλα ἐσταμάτησαν. Τὸ Λονδῖνον ἐκράτει τὴν ἀναπνοήν του ἐντὸς τοῦ Σταδίου, ἐκτὸς τοῦ Σταδίου, ἀπὸ τοῦ Σταδίου ἕως τὸ Οὐϊνδσορ. Μέγα γεγονός, ὕψωνε τὸ ἄσθμα τῆς ἀνησυχίας εἰς τὴν πόλιν τῆς πράξεως.

The Marathon race.

Ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα, ὅπου ἕνας ἄνθρωπος θά ἐγίνετο ἔνδοξος. Ποῖος εἶνε; Ποῖος ἔρχεται, ξεδιπλώνων ἀπὸ τὸ σῶμά του ἑρμαϊκὰ πτερά; Εἶνε Ἄγγλος; Εἶνε Ἀμερικανός; Ὦ! ἐὰν ἦτο κανεὶς ἐπάνω εἰς τὸ θολὸν ὕψος τοῦ Λονδίνου νὰ ἠμπορῇ νὰ τὸν βλέπῃ ἐρχόμενον.

Ἀλλὰ ἡ πόλις εἶνε τεραστία. Ἑκατομμύρια ἀνθρώπων τὸν ἀγνοοῦν Καὶ τὸν περιμένουν. Ἡ ἐφημερίς, ἡ φήμη, τὸ τηλέφωνον, ὁ τηλέγραφος, πιεστήρια, χειριστήρια, σύρματα περιμένουν τὸ ὄνομά του.

Αἱ πύλαι τοῦ Σταδίου ἔκλεισαν. Δὲν χωρεῖ πλέον κανείς. Εἰς τὴν κερκίδα μας, ὁ δημοσιογράφος μόλις εὑρίσκει θέσιν διὰ νὰ κινήσῃ τὸ μολύβι του. Τὰ ἀγωνίσματα ἔπαυσαν. Ἐστομάτησαν ὅλα. Καὶ ἡ ἀναπνοή Εἰς τὴν χλόην τρέμουν μόνον οἱ κήρυκες καὶ οἱ διανομεῖς. Ἡ φωνὴ καὶ τὸ τηλεγράφημα.

Ἡ Ἀγγλικὴ τάξις ἀναπτυχθεῖσα εἰς τὸ ἀπροχώρητον, ὁ πολιτισμὸς συγκεντρώσας ὅλα τὰ ἐφόδιά του, κοινοποιοῦν εἰς τὰς 80 χιλιάδας τῶν θεατῶν τοῦ Σταδίου τὰ ἀποτελέσματα. Ἕνα τηλεγράφημα πηδᾷ μέσα εἰς τὸ Στάδιον, ἕνα πρόγραμμα ὑψώνεται, ἕνας κῆρυξ φωνάζει καὶ γνωρίζομεν τί, συμβαίνει εἰς κάθε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἀπὸ τὸ τέρμα κάθε μιλίου ἔρχεται καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. Μανθάνομεν ποῖος ἔρχεται πρῶτος καὶ ποῖος τὸν ἀκολουθεῖ. Εἴμεθα εἰς τὸ Στάδιον καὶ μὲ τὸν τηλέγραφον παρακολουθοῦμεν τὸν δρόμον.

Ὁ κῆρυξ μὲ τὸ κόκκινο φράκο στρέφει ἤδη τὸ μεγάφωνόν του πρὸς τὴν Βασίλισσαν καὶ φωνάζει:

«Εἰς τὰ 16 μίλια πρῶτος ὁ Χέφφερον τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς!»

Εἶνε Ἄγγλος! Βροντὴ Ἀγγλικῆς αὐταρεσκείας ἀκούεται ἀπὸ τὸ τέρας Στάδιον. Οἱ Ἄγγλοι ἁρπάζουν τὴν εἴδησιν ἀπὸ τὸ μεγάφωνον καὶ ἡσυχάζουν πλέον. Ἡ νίκη εἶνε ἰδική των. Ξαπλώνονται ὀλίγον εἰς τὰ ἐδώλιά των, ἀνάβουν τὴν πίπα των, ἀφίνουν καπνὸν ἡσυχίας καὶ εὐχαριστήσεως καὶ τὸν περιμένουν νὰ ἔλθῃ. Εἶνε Ἄγγλος τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς.

— Ἀλλὰ ἐγεννήθη, ξεύρετε, εἰς τὸ Λονδῖνον, μᾶς φωνάζει ἕνας Ἄγγλος δημοσιογράφος.

Οἱ πλησίον μας Ἄγγλοι ἀκούουν, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὸ Λονδῖνον. Δὲν ἤξευραν τὴν πολύτιμον αὐτὴν πληροφορίαν. Ἡ χαρά των αὐξάνει. Δὲν ἀνέχονται νὰ εἶνε οὔτε Ἄγγλος τῶν ἀποικιῶν. Χαίρουν πολύ, ὅτι εἶνε Ἄγγλος τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ κῆρυξ τρέχει πάλιν πρὸς τὴν Βασίλισσαν καὶ ἐκφωνεῖ τὸ δεύτερον τηλεγράφημα. Κατόπιν κατὰ σειράν: «Δεκαεπτὰ μίλια. Πρῶτος Ἄγγλος» «Δεκαοκτὼ μίλια. Πρῶτος Ἄγγλος.» Δεκαεννεὰ μίλια. «Πρῶτος Ἄγγλος.» Εἴκοσι μίλια. Πρῶτος Ἄγγλος, δεύτερος «Ἰταλός!»

— Ἰταλός!...

Ψιθυρίζει τὸ Στάδιον μὲ δυσπιστίαν. Ἡ Λατινικὴ φυλὴ ἐθεωρεῖτο τόσον κουρασμένη! Μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν τὴν ὑπώπτευε κανείς. Εἶνε λάθος τοῦ τηλεγραφήματος;

— «Εἰκοσιένα μίλια. Πρῶτος εἶνε Ἄγγλος, δεύτερος Ἰταλός».

— Εἰκοσιδύο μίλλια. Πρῶτος εἶνε Ἄγγλος. δεύτερος Ἰταλός.

— Εἰκοσιτρία, εἰκοσιτέσσαρα μίλια... Ἄγγλος, Ἰταλός».

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς οἱ Ἄγγλοι ἀρχίζουν νὰ προσέχουν καὶ ν' ἀνησυχοῦν. Ὑπάρχει κάποιος τῆς κουρασμένης καὶ τῆς ἰσχυῆς Ἰταλίας, ὁ ὁποῖος τὸν παρακολουθεῖ. Παράδοξα καὶ φοβερὰ πράγματα πρέπει νὰ συμβαίνουν εἰς αὐτὴν τὴν θανάσιμον πάλην. Δύο μίλια μένουν ἀκόμη! Τί θὰ συμβῇ;

Τὰ βλέμματα στρέφονται εἰς τὸν κήρυκα, ὁ ὁποῖος τρέχει ἀπὸ τὴν πύλην εἰς τὴν βασιλικὴν ἐξέδραν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἕως τὴν πύλην, μὲ τὸ μεγάφωνον εἰς τὰς χεῖρας. Ὁ κῆρυξ αὐτὸς εἶνε Ἄγγλος. Καὶ πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγγλικῆς ἑνότητος, ἃς τὸ ὁμολογήσωμεν. Πρὶν γυρίσῃ καὶ μᾶς ἐκφωνήσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ 26 μιλίου, πρὶν μᾶς εἰδοποιήσῃ, ὅτι ὁ Ἰταλὸς ἔρχεται ἤδη πρῶτος, τὸ εἴχαμεν ἐννοήσει ἀπὸ τὰς κινήσεις του. Ὅταν ἔτρεχε πρὸς τὴν Βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας, διὰ νὰ φωνάξῃ, ὅτι Ἄγγλος εἶνε πρῶτος, ἔκαμνε φτερά. Τώρα ὅμως ἤρχετο διὰ ν' ἀναγγείλῃ τὴν ἥτταν τοῦ Ἄγγλου, κουρασμένος, χαμένος, ἐμβρόντητος. Ἡ φωνή του ἔγεινε βραχνή, διότι ἀνήγγελλεν εἰς τὴν Βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας Ἀγγλικὴν ἥτταν.

— Ὁ Ἰταλὸς Ντοράντο!

Καὶ ὁ ἥρως ἐνεφανίσθη.

Τὸν εἴδομεν νὰ προβάλλῃ εἰς τὴν πύλην τὴν ὁποίαν ἐφρούρουν οἱ πόλισμαν.

Ὅταν παρουσιάσθη, ἐφάνη ὡς νὰ ἐστάθη μίαν στιγμὴν καὶ νὰ ἐκύτταξε τὸ τεράστιον τεῖχος τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ δὲν ἐστάθη δι' αὐτό. Ἦτο σταμάτημα ἀγωνίας. Ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε βάλει χέρι εἰς τὸν ὦμον του.

Προχωρεῖ. Ἀλλὰ τὰ βήματά του εἶνε μικρά. Τρέχει καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ. Τρέχει σχεδὸν μὲ βῆμα σημειωτόν. Εἶνε δρομεὺς

βαδίζων καὶ περιπατητὴς τρέχων. Εἶνε πληγωμένος καὶ κάμνει μερικὰ βήματα, ζητῶν κατάλληλον μέρος νὰ πέσῃ. Ἀλλὰ τὸ Στάδιον βοᾶ. Οἱ κριταί, οἱ βοηθοί, οἱ ὑπάλληλοι τὸν περικυκλοῦν, τὸν συνοδεύουν εἰς τὸ τέρμα. Καὶ ἐνῷ παρακολουθοῦμεν τὰ βήματά του εἰς τὸν στίβον, αἴφνης δὲν τὸν βλέπομεν πλέον. Ἔπεσε!

Σιωπὴ νοσοκομείου ἁπλώνεται εἰς τὸ Στάδιον. Νοσοκόμοι κύπτουν ἐπάνω του. Τί γίνεται ἐκεῖ; Ἀναπνέει; Ἔσβυσε; Δὲν τὸ εἰξεύρει κανείς. Τὸν σκεπάζουν πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν ἠξεύρομεν ἂν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι βοηθοῦν λιπόθυμον ἢ παραλαμβάνουν πτῶμα.

Μετὰ δύο λεπτὰ τὸν βλέπομεν ὄρθιον. Εὐδαιμονία ἔπνευσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ Στάδιον· ἡ εὐδαιμονία ὅτι ζῇ. Τρέχει καὶ πάλιν. Ἀ! θὰ φθάσῃ! Χειροκροτεῖται, ζητωκραυγάζεται, συνοδεύεται, εὐλογεῖται ὡς Λάζαρος ἀναστάς. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμεν εἴκοσι βήματα, αἴφνης ἁπαλῶς, ὁλισθηρῶς, ὡς ὑγρὸν ποῦ καταρρέει, ὡς σκιὰ ποῦ φεύγει ἀπὸ τὸν τοῖχον, ἐξαπλοῦται ἐπὶ γῆς. Τὸν χάνομεν καὶ πάλιν σκεπασμένον ἀπὸ τοὺς νοσοκόμους. Νέον ἐρώτημα, ἐὰν τώρα θὰ σβύσῃ ὁριστικῶς, σχίζει 80 χιλιάδας καρδίας εἰς τὸ Στάδιον. Ἀλλὰ εἶνε πάλιν ὄρθιος. Διὰ δευτέραν φορὰν ἐξέρχεται τοῦ τάφου. Μετὰ ὀλίγα βήματα ὅμως ξαναβυθίζεται. Ἔπεσεν! Εἶνε ἡ τρίτη φορὰ ὅπου λιποθυμεῖ.

Ἡ στιγμὴ εἶνε κρίσιμος, ὄχι δι' αὐτὸν πλέον, ἀλλὰ διὰ τοὺς θεατάς. Κυρίαι κύπτουν εἰς τὰ καθίσματά των. Λιποθυμίαι μεγάλαι, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦν ἰατρικὰς βοηθείας, λιποθυμίαι ἐλαφρότεραι, εἰς τὰς ὁποίας σώζονται ἁπλῶς αἱ αἰσθήσεις, ἀλλὰ τὸ θάρρος σβύνει, λιποθυμίαι μικρότεραι ἀκόμη καὶ λεπτότεραι αἱ ὁποῖαι δὲν ἀποτελοῦν ἐπεισόδιον, τέλος ἀγωνίαι τῆς ψυχῆς, σφρίγοι τῶν σφιγμῶν, θανάσιμοι ἀπειλαί, καὶ λύσιμον τῶν μελῶν ἐπικρατοῦν ἐπικινδύνως εἰς ὅλην τὴν πλημμύραν τῶν θεατῶν αὐτῶν.

Ὅλων τῶν εἰδῶν αἱ λιποθυμίαι ἐσημειώθησαν εἰς τὸ ἀπέραντον αὐτὸ Στάδιον. Ἀλλὰ τὸ Στάδιον, ὡς σύνολον, δὲν ἔλαβε καμμίαν εἴδησιν τῶν δυστυχημάτων αὐτῶν. Ἐὰν χίλιοι θεαταὶ ἔπιπτον νεκροὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κανεὶς δὲν θὰ εἶχε καιρὸν νὰ γυρίσῃ νὰ τοὺς ἴδῃ . . . Ὅλοι ἐστρέφοντο πρὸς τὸν μέγαν λιπόθυμον, τὸν ἐξαπλωμένον κατὰ γῆς. Ἀπέθανε;

Ὄχι δὲν ἀπέθανεν. Εἰς τὸ κῶμα τῆς λιποθυμίας του ἤκουσε φωνὴν ὅτι ἕνας Ἀμερικανὸς εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὸ Στάδιον, ὅτι ἔρχεται, ὅτι θὰ τὸν φθάσῃ, ὅτι θὰ πάρῃ ἐκεῖνος τὴν νίκην. Καὶ τότε ὁ Ντοράντο ἐσηκώθη. Ἡ λιποθυμία ἡ ὁποία τοῦ εἶχε νεκρώσει τὰ πάντα, τῷ ἀφῆκε μόνον ζωντανὸν ἕνα κύτταρον, τὸ κύτταρον τοῦ θριάμβου—ἂς μὲ ἀφήσουν οἱ ἰατροὶ νὰ τὸ ὀνομάσω καὶ ἂς μὴν ὑπάρχῃ. Ὁ κόκκος αὐτὸς τῆς ζωῆς ποῦ τοῦ ἀπέμεινεν, ἤρκεσε νὰ τὸν ἀνασηκώσῃ καὶ νὰ τὸν φέρῃ μέχρι τῶν Βασιλέων. Ἐσηκώθη ὄρθιος, στηριχθεὶς εἰς τοὺς νοσοκόμους. Καὶ εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ Σταδίου, εἰς τὸν θόρυβον ἐκεῖνον, εἰς τὴν βοὴν τὴν φθάνουσαν, μέχρι τῶν οὐρανῶν, εἰς τὴν βοὴν ἡ ὁποία τοῦ ἔλεγε· «πρέπει νὰ ζήσῃς, πρέπει νὰ φθάσῃς! Ἔρχεται ὁ ἄλλος! ἔρχεται! πρόφθασε!» εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν σαλπισμάτων τούτων, ὁ λιπόθυμος ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Νὰ τρέχῃ κλονιζόμενος, τρικλίζων, ἀλλὰ προχωρῶν, ἀρνούμενος νὰ πέσῃ, βλέπων μὲ τοὺς κλεισμένους ἐκ τῆς ἀγωνίας ὀφθαλμούς του τὸ τέρμα, τὴν νίκην. Εἰς τὴν ὑψίστην αὐτὴν προσπάθειαν, ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν κερκίδα τῶν δημοσιογράφων. Τὸν εἶδα. Δὲν θὰ τὸν λησμονήσω. Ἔκαμεν εἴκοσι βήματα ὡς πνεῦμα θανάτου χυθὲν ὀργίλον ἀπὸ τάφου ἐκδικητικοῦ. Καί μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης, θάνατος στεφανηφόρος, φάντασμα, ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὰς βασιλικὰς χεῖρας ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τῷ ἀνῆκε.

Μετὰ τὸν νεκρὸν κοτέφθασεν ἕτερος ζῶν. Ἦτο ὁ Ἀμερικανός, ὁ κατόπιν κριθεὶς νικητής. Ἀλλὰ ποῖος προσέχει πλέον εἰς αὐτόν; Αὐτὸς ἐνίκησε διὰ τῶν κανόνων. Ἐκεῖνος ἐνίκησε διὰ τοῦ τραγικοῦ. Αὐτὸς εἶνε ὁ νικήσας. Ἐκεῖνος εἶνε ὁ μέγας. Αὐτὸς μὲν ἐστέφθη μὲ κλάδον δρυός. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐστεφανώθη μὲ ἀσφοδελόν.

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας παρέστη εἰς ἀγώνισμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἔβλεπεν οὔτε αὐτὸς ὁ Νέρων, χωρὶς νὰ λυπηθῇ. Αἱ τρεῖς λιποθυμίαι τοῦ Ντοράντο ἔδωσαν εἰς συγχρόνους ἀγῶνας ἀφάνταστον τραγικότητα, καὶ ἀφορμὴν νὰ τεθῇ ὁ Μαραθώνειος δρόμος ὑπὸ σκέψιν. Δὲν ἠξεύρω κατὰ πόσον θὰ θελήσουν οἱ σημερινοὶ Βασιλεῖς νὰ στεφανώνουν νεκροὺς εἰς τοὺς ἀγῶνας. Ἀλλὰ τὸ τραγικὸν εἶνε μέγα στοιχεῖον τοῦ ὡραίου καὶ ἂν ὁ πτωχὸς Ἰταλὸς ἐπευφημῆται σήμερον ὡς νικητής, εἶνε διότι ἐπλησίασε τὸν Φειδιππίδην. Ἴσως Μαραθώνειος δρόμος εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ παρουσιάσῃ τοιαύτην σελίδα. Ὅσοι δὲ εὑρίσκοντο εἰς τὸ Στάδιον τοῦ Λονδίνου τὴν 24 Ἰουλίου δύνανται νὰ κλείσουν τὸ βιβλίον τῆς πείρας των. Εἶδαν τὸ ἀπροχώρητον!

Ζ. Π.

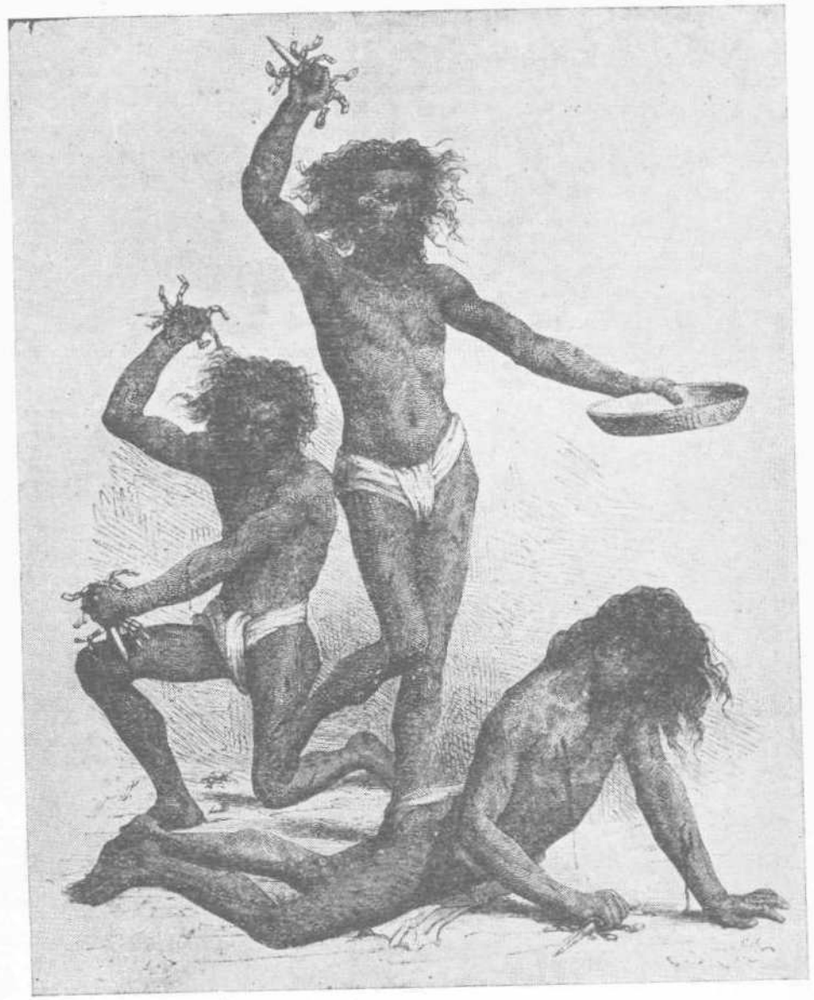

ΟΙ ΦΑΚΙΡΑΙ

Φοβεροὶ αὐτοὶ οἱ φακῖραι ἐκ τῆς τάξεως τῶν «Ζογκὶλ» τῶν ὁποίων ὀλίγα ἐκ τῶν περιέργων καὶ αἱμοχαρῶν τάσεών των παραθέτομεν ὧδε:

Γυμνοὶ ἐξ ὁλοκλήρου, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ ἄνωθι παρατιθεμένῃ εἰκόνι καὶ βλοσυροὶ τὴν θέαν καὶ τὸ βλέμμα μὲ τὴν ἐσαεὶ ἄπλυτον καὶ ἀτημέλητον κόμην καὶ γενειάδα των, χορεύουσιν ὡς μαινόμενοι καὶ μὲ ὡπλισμένας δι' ἐγχειριδίου τὰς χεῖρας, ἀνιλεῶς τίπτουσι τὰ διάφορα μέλη τοῦ σώματός των ζωηρῶς καὶ ἀγρίως. Ὁ χορὸς οὗτος εἶναι ἀπαίσιος καὶ πρωτοφανὴς δι' ἡμᾶς τοὺς εὐρωπαίους. Οὐδὲν ἄσμα ἀλλόφρονος μέθης ἢ πάθους ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ χείλη των, οὐδὲ ὁ ἐλάχιστος ψίθυρος παραπόνου. Χορεύουσι σιωπῶντες καὶ ὑπομένουσιν ἀγογγύστως τοὺς πόνους, ἂν ὑφίστανται τοιούτους, διότι μερικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι πράττουσι τοῦτο ἐκ θρησκευτικῆς πεποιθήσεως καὶ οὐδὲν κακὸν αἰσθάνονται.

Χορεύουσι δὲ μόνον διαρκῶς, ἄνευ πόνου καὶ κάματου, ὡς φαίνεται, πλήττοντες τὰ μέλη των καὶ βυθίζοντες τὰ ἐγχειρίδιά των εἰς τὰ στήθη, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ξένου σαρκίου. Πολλάκις δὲ τὸ αἷμα ρέει πολλαχόθεν καὶ τότε πίπτουσι κατὰ γῆς, κυλίονται εἰς τὸ χῶμα, σφαδάζοντες καὶ προσποιούμενοι εὐχαρίστησιν, εἶτα δὲ φράζουσι τὰς ἀνοιγομένας πληγάς των διὰ τῆς κόνεως. Εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν, ὁπόταν εἰς τὰς ἀσκήσεις των ταύτας παρευρίσκονται εὐρωπαῖοι φιλοπερίεργοι, περιέρχεται μὲ δίσκον αὐτούς,

ἐλεεινός, αἱμόφυρτος καὶ ἀξιοδάκρυτος καὶ μὲ θέαν ἐντελῶς ἀπαισίαν καὶ ἐκλιπαροῦ τὸν φιλεύσπλαγχνον ὀβολόν των, ὃν μετ' ἀποτροπιάσεως τοῖς δίδουσιν.

Ἄλλοι περιεργότεροι φακῖραι παίζουσιν ἐπικινδυνωδέστερα παιγνίδια. Λαμβάνουσιν ἀνὰ χεῖρας μικροὺς ὄφεις ἐκ τῆς συνομοταξίας τῶν ἀσπίδων, δι' ὧν ἐπίσης τύπτουσι τὸ σῶμα των. Οὗτοι δὲ ἐξερεθιζόμενοι δάκνουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ στῆθος, τοὺς ὤμους, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.

Οἱ ὄφεις εἶναι δηλητηριώδεις, ἀλλ' ὡς λέγουσιν, ἐμβολιάζουσιν ἑαυτοὺς διὰ τοῦ ἰοῦ των κατὰ μικρὸν καὶ καθίστανται ἀβλαβεῖς.

Τοὺς φακίρας τούτους σέβεται πατροπαραδότως ὁ λαὸς καὶ θεωρεῖ ὑποχρέωσίν του νὰ τοὺς διατρέφῃ. Οὐδέποτε φακίρης κρούει θύραν καὶ ἀποπέμπεται χωρὶς ν' ἀποκομίσῃ ὅ,τι δήποτε, ἄρτον τοὐλάχιστον ἢ ὀπῶρας· κρέατα δὲ δὲν τρώγει ποτέ καὶ λόγῳ τῶν συνθηκῶν τοῦ κλίματος καὶ ἕνεκα θρησκευτικῶν ἀπαγορεύσεων. Θεωρεῖται ἱερὸν πρόσωπον, ἰδίως παρὰ τοῖς χωρικοῖς οἵτινες ἐξ ἴσου τοὺς σέβονται, ὅπως τοὺς βραχμάνους ἱερεῖς.

Πολλὰ τὰ ἔκτροπα καὶ ἀπάδοντα ἤδη ἡ ἱστορία περὶ αὐτῶν ἀναφέρει, ἅτινα δὲν εἶναι τοῦ παρόντος ν' ἀναδημοσιεύσωμεν ἤδη ἐνταῦθα. Πολὺ ὅμως περίεργον φαίνεται ἡμῖν μετὰ τοσαύτην πρόοδον τοῦ ἀνθρώπου, νὰ ἐπαναλαμβάνονται καὶ δὴ ἐνώπιον εὐρωπαίων, ὅλως ἄσκοποι καὶ ἀπάνθρωποι τοιαῦται σκηναί, τὴν ἀηδίαν καὶ τὸν ἔμετον προκαλοῦσαι, ὡς δῆθεν περίεργα φυσιολογικὰ ἔθιμα τῶν τοιούτου εἴδους ἀνθρώπων ἐκείνων.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΠΟΝΤΟΝ

(Εἷς θαυμάσιος γῦρος)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Καὶ εἶτα ἠρώτησα αὐτόν:

— Καὶ πῶς τὰ περνᾶτε κ. Γιαννόπουλε, διάγετε εν καλῇ ὁμονοίᾳ ἐνταῦθα οἱ ὁμογενεῖς, πῶς σᾶς φέρεται ὁ πρόξενος μας, ἔχετε καλὴν κοινότητα σχολεῖα κτλ. Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἐν τῇ ξένῃ ταύτῃ μεταξὺ τοσούτων ἀγρίων καὶ ἀπαιδεύτων στοιχείων;

— Νὰ σᾶς εἴπω κ. Πρίντεζη, μοὶ λέγει τότε εὐχαριτσημένος ὁ κ. Γιαννόπουλος φθας εἰς τὸ στοιχεῖον του. Ἐργαζόμεθα παυ ἑλληνοπρεπῶς καὶ ἀνταξίως, ἐλπίζομεν δὲ νὰ καταρτισθῶμεν καλῶς οἱ ἐνταῦθα διαμένοντες Ἕλληνες. Χαρις δὲ ὁμολογουμένως εἰς τὴν εὐγένειαν, πολυμαθειαν, καλὴν συμπεριφοράν καὶ ἑλληνοπρέπειαν τοῦ καλοῦ μας προξενου κ. Μανωλοπούλου, ὃν πάντες ἀγαπῶμεν, καὶ ἐκτιμῶμεν, βαίνομεν ἐπὶ καλῶν σημείων κοινωνικῶς καὶ ἐμπορικῶς, κατηρτίσαμεν δὲ ἤδη εὐπρόσωπον σχολήν, ἣν ἂν θέλετε, δυνάμεθα νὰ ἐπισκεφθῶμεν μετ' ὀλίγον.

— Ναί, θὰ ὑπαγωμεν καὶ εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐφορίαν, δὲν διαφωνεῖτε δὲν καὶ διίσταθε, ὅπως σημβαίνει εἰς τὰς πλείστας κοινότητάς μας πρὸς βλαβην πάντοτε τῶν κοινωτικῶν;

— Ὄχι, ἂν δὲ διαφωνοῦμεν ἐνίοτε, εἴμεθα τόσον ἀφιερωμένοι εἰς τὸ γενικὸν καλὸν καὶ τὴν πρόοδον, ὥστε ὑποχωροῦμεν εἰς πᾶν προσωπικὸν ζήτημα. Ἄλλως τε ἐνδιαφερομεθα ὅλοι δια τὴν καλὴν λειτουργίαν τῶν κοινωτικῶν, διότι ἔχομεν ὅλοι βλαστούς, τοὺς ὁποίους πρέπει ἑλληνοπρεπῶς καὶ πρεπόντως νὰ ἀναθρέψωμεν καὶ ἀναπτύξωμεν.

— Εὖγε, ἐχάρην πολὺ κ. Γιανόπουλε, δι' ὅσα μοῦ λέγετε καὶ εὔχομαι καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν νὰ προοδεύσητε ἐνταῦθα καὶ ἐπιχειρηματικῶς, καὶ κοινωτικῶς διότι μετ' εὐχαριστήσεως παρατηρῶ εἰς τοιοῦτον ἄχαρι καὶ ἀπολίτιστον ἔτι μέρος νὰ κρατεῖτε σεῖς τα σκῆπρα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου.

— Εἴπατε ἀπολίτιστον μέρος καὶ ποῦ να εἰσχωρήσετε ἐνδότερον, νὰ ἴδετε μεταξὺ ποίων λοῶν εὑρισκόμεθα. Εὐτυχῶς ὅμως φερόμεθα καλῶς πρὸς ὅλους καὶ ἡ συμπεριφορα των πρὸς ἡμᾶς εἶναι καλλίστη καὶ ἀρκετὰ εὐπρεπής.

— Εὖγε καὶ σᾶς συγχαίρω. Ἤδη, ἂν θέλετε, δυνάμεθα νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν σχολήν, μολονότι βρέχει καὶ ὁ καιρὸς ἐπείγει, πλησιαζούσης τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἀτμοπλοίου μας.

— Ναί, θὰ μεταβῶμεν ἐκεῖ μὲ τὴν ἄμαξάν μου ἥτις ἀναμένει ἤδη ἔξω καὶ ἐκεῖθεν σᾶς συνοδεύω μὲ αὐτὴν μέχρι τοῦ πλοίου.

— Ἔχει καλῶς.

Καὶ ἀποχαιρετίσας τὴν καλλίστην καὶ φιλόξενον οἰκογένειαν τοῦ κ. Γιαννοπούλου, ἥτις μὲ προέτρεπε νὰ μείνω εἰσέτι παρ' αὐτῇ, ἀπήλθομεν τότε εἰς τὴν σχολὴν τῆς κοινότητος, ἥτις δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἐκεῖθεν. Ἡ σχολὴ αὕτη εἶχεν ἀρχίσῃ λειτουργοῦσα ἐσχάτως τῇ ἀκαμάτῳ πρωτοβουλίᾳ καὶ τῇ προθύμῳ συνδρομῇ πάντων ἐκεῖσε τῶν ὁμογενῶν μας, οἵτινες ἀμέσως κατέθεσαν εἴκοσι χιλιάδας ρούβλια διὰ τὴν σχολὴν καὶ τὸν ναόν. Τὰ ἀπαιτούμενα δὲ 3,500 ρούβλια πρὸς συντήρησιν θὰ κατατίθενται ἑκαστοτε κοινῷ ἐράνῳ μέχρις εὐνοϊκωτέρας περιστασεως. Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς ἦτο ὁ κ. Παναγ Χαραλαμπίδης καὶ τῶν θηλέων ἡ Δὶς Ἀλεξάνδρα Παυλίδου, οἵτινες μᾶς ὑπεδέχθησαν ἐκεῖ καὶ ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ μᾶς παρέξωσι τας καλειτέρας ὑπαρχούσας εὐτυχῶς πληροφορίας, διότι ὡς προεῖπον, εἶχεν ἀρχίσῃ λειτουργοῦσα ἡ σχολὴ ὑπὸ τὰς καλλίστας συνθήκας καὶ μὲ διδασκάλους φιλοτίμους καὶ εὐπαιδεύτους.

Συγχαρεὶς δὲ μετὰ τὴν ἐξετασιν τῶν τῆς σχολῆς τὸν κ. Χαραλαμπίδην καὶ τὴν Δα Παυλίδου, εὐχηθεὶς αὐτοῖς καλὴν εὐδοκίμησιν καὶ διδασκαλίαν ἀπήλθομεν μετὰ τοῦ κ. Γιαννοπούλου μέχρι τοῦ λιμένος, ὅτε εὐχαριστήσας καὶ ἀποχαιρετήσας ἐπίσης καὶ αὐτόν, παρεκαλεσα να διαβιβασῃ τὴν λύπην μου τῷ προξένῳ μας κ. Μανωλοπούλῳ, ἐπὶ τῇ μὴ συναντήσει μας αὐτόθι, παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, διότι τόσα καλα καὶ εὐχαριστα ἐμανθανον περὶ αὐτοῦ, ὥστε πολὺ ἐπεθύμουν να τὸν γνωρίσω. Εἶναι δὲ ἀνὴρ ἀκραιφνῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων, εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς, καὶ καλῆς θελήσεως, μὲ αἰσθήματα γενναιόφρονα καὶ φιλοπρόοδα, φιλόκαλος δὲ καὶ φίλεργος εἰς τὸ ἔπακρον.

Ἐπιβιβασθεὶς δὲ μετὰ τοῦτο τοῦ ἑτοιμαζομένου πρὸς ἀναχώρησιν ἤδη ἀτμοπλοίου μας, ἀπήραμεν μετ' ὀλίγον καὶ μετὰ ὀλιγωρον νυκτερινὸν πλοῦν ἀφικόμεθα περὶ τὴν ἑνδεκατην τῆς νυκτὸς εἰς Βατούμ, τελευταῖον ὅριον τῆς Ρωσσικῆς αὐτοκρατορίας ἐν τῷ Εὐξείνῳ.

Βροχὴ ἀρκετὰ ραγδαία κατέπιπτε καὶ νὺξ σκοτεινοτάτη ἐπεκράτει. Λαβὼν δὲ ἄμαξαν, κατέφυγον ἐσπευσμένως εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μόσχας, τὸ

καλείτερον σχετικῶς τῆς πόλεως παρὰ τὴν παραλίαν, ὅπου λαβὼν δωμάτιον ἐξῆλθον νὰπίω ἕνα καφὲ εἴς τι καφενεῖον ἑλληνικὸν καὶ κατόπιν νὰ κατακλιθῶ. Ἀλλ' ἐρημία καὶ σκότος ἐπεκράτει τὰ δὲ συναντηθέντα τῇδε κακεῖσε πρόσωπα τοῦ τόπου ὡς καὶ τὸ περιβάλλον τὴν χειρίστην περὶ τῆς πόλεως ἰδέαν μοῦ προὐξένησαν. Σκότος σχεδὸν ἀπόλυτον διαρκὴς βροχή, λάσπη οὐκ ὀλίγη, παραλιακὸς δρόμος ἐλεεινὸς καὶ καταστήματα πρόστιχα καὶ μικρομάγαζα ἦσαν τὰ πρῶτα ἐφόδια τῆς νυκτερινῆς ἐκείνης ἐπισκέψεως. Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο μόνα ἑλληνικὰ καφενεῖα τῆς ἀκτῆς δὲν προξενοῦσιν εὐχαρίστησιν οὐδὲ καλὴν ἐντύπωσιν τοῖς ξένοις, μολονότι εἶναι τὰ μόνα συχναζόμενα παρὰ τῶν ἐντοπίων ὁμογενῶν μας.

Τὴν ἐπαύριον ἐγερθεὶς μετὰ λύπης μου εἶδον, ὅτι ἡ βροχὴ ἐξηκολουθει πίπτουσα μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως καὶ ἐλυπήθην σφόδρα, ὅτι δὲν θὰ ἠδυνάμην ἀκωλύτως νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν πόλιν καὶ τοὺς συνδρομητάς μου. Οὐχ ἧττον μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον ὅπως πιεταβῶ εἰς τὸ καφενεῖον νὰ πίω καφὲ καὶ ἀναγνώσω ἐφημερίδα τινα. Πολλοὶ ὁμογενεῖς ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ συζυτοῦντες καὶ παίζοντες. ἀλλ' ἰδίως τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ τοῦ ναυτικοῦ κόσμου. Οὐδεὶς ὅμως γνωστὸς μου, καὶ οὐδεμία φυσιογνωμία μοὶ προσείλκυε τὴν προσοχήν. Ἀφοῦ δὲ παρέμεινα ἐπαρκετὸν καὶ ἔλαβα πληροφορίας διὰ διάφορα πρόσωπα καὶ περὶ τῆς κατοικίας τοῦ προξένου μας, ἠθέλησα νὰ ἐξέλθω, ἀλλ' ἀδύνατον, καθόσον ἡ βροχὴ καὶ ἡ ἐλεεινὴ κατάστασις τῶν ὁδῶν μὲ ἀπήλπιζον.

Ἐν τούτοις ἔλαβον ἄμαξαν καὶ μετέβην εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ὡς καὶ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ προξένου μας κ Μομφερράτου, ὃν μὴ εὑρὼν εἰς τὰ γραφεῖα του ἐπέστρεψα.

Ἐπιστρέφων δὲ εἰς τὸ καφενεῖον ἐκεῖνο, ἀτομόν τι ἀνεγίνωσκεν ἐφημερίδα, προσηλωμένον εἰς τας Ἀθηναϊκὰς εἰδήσεις καὶ μοὶ ἐφάνη φυσιογνωμίας γνωστῆς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἐνθυμηθῶ. Ἐπίσης καὶ ὁ κύριος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ρίπτων βλέμμα πρὸς ἐμέ, μὲ παρετήρει περιέργως, χωρὶς καὶ νὰ μοὶ δεικνύῃ σημεῖα ἀναγνωρήσεως Τὸν πλησιάζω τέλος διότι οἱ τύποι εἰς τὴν ξένην πρέπει νὰ παραλείπονται καὶ τὸν ἐρωτῶ μετ' ἐνδιαφέροντος:

— Εἶσθε νομίζω, ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν καὶ ἡ φυσιογμωμία σας, ἂν δὲν ἀπατῶμαι . .

Μὲ παρατηρεῖ ἤδη μᾶλλον ἐπισταμένως.

Ναί, μοὶ λέγει, Λικιαρδόπουλος καὶ σεῖς; μά, δὲν εἶσθε ὁ κ. Πρίντεζης, τῆς «Φύσεως», νομίζω.

— Ναί, ὁλόκληρος καὶ πῶς ἐδῶ ποῦ εὑρέθητε;

— Ἐγώ; πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν διάμένω εἰς Τυφλίδα καὶ Τσιατοῦρι καταγινόμενος εἰς μεταλλεῖα καὶ ἄλλας ἐμπορικας ἐργασίας.

— Καὶ σεῖς εἰς τα μεταλλεῖα;

— Ναί, τί νὰ κάμωμεν, εἶναι ἡ καλλιτέρα ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Καὶ σεῖς πῶς ἐδῶ;

— Ἤμην εἰς Κριμαίαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν συνδρομητῶν τῆς «Φύσεως» καὶ ἐπειδὴ ἦλθον εἰς Νοβορωσίσκη, ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω ἕως ἐδῶ, νὰ ἴδω καὶ τὸ Βατούμ.

— Ἔχετε καὶ ἐδῶ συνδρομητάς;

— Ναί, μίαν δωδεκάδα.

— Θὰ κάμετε καὶ ἄλλους, καὶ ἀπ' ἐδῶ;

— Θὰ ἐξακολουθήσω Τραπεζοῦντα, Σαμψοῦντα, Κωνσταντινούπολιν.

— Ἀλλά, δὲν γνωρίζετε, ὅτι τὰ ἀτμόπλοια ἔπαυσαν νὰ λαμβάνουν ἐντεῦθεν ἐπιβάτας, διότι τοῖς ἐπιβάλλεται ἑξαήμερος καθαρσις εἰς Σινώπην, ἕνεκεν τῆς χολέρας;

— Ναί, τὸ ἔμαθα ἀλλὰ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὅπου σκοπεύω νὰ φύγω, πιθανῶς νὰ ἔχῃ παύσῃ ἡ ἐλατωθῇ ἡ νόσος ἢ καὶ νὰ παρουσιασθῇ ἄλλοτι πλοῖον, τὸ ὁποῖον νὰ λαμβάνῃ ἐπιβάτας διὰ Κωνσταντινούπολιν, ἄλλως τε καὶ εἰς ἐμὲ δὲν ἀρέσει τοιαύτη κόθαρσις εἰς Σινώπην, διότι καὶ ἐπικίνδυνος εἶναι καὶ χρονοτριβεῖ τις ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως.

— Καὶ ἐγὼ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον κατῆλθον ἐδῶ καὶ θ' ἀναγκασθῶ νὰ περιμένω· ἂν ὅμως, ὡς λέγετε, παρουσιασθῇ ἐντὸς 8 ἡμερῶν εὐκαιρία, φεύγομεν μαζύ. Καὶ ἂν δὲν παρουσιασθῇ, τί θὰ κάμετε κ. Πρίντεζη.

— That is the question, λέγει ὁ Ἄγγλος. Ἐδῶ εἶνε ὁ κόμβος, ὅπως λέγομεν ἡμεῖς καὶ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ὀδησσὸν καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς Ρουμανίας εἰς Τουρκίαν.

— Ναί, ἀλλὰ γνωρίζετε ὅτι εἶναι τὰ δύο τρίτα τῆς Μαύρης Θαλάσσης, ὅπου ἔχετε νὰ διατρεξητε καὶ χρόνον καὶ ἔξοδα...

— Ἀφοῦ τὰ διῆλθον, τί νὰ κάμω. Ἀνάγκη καὶ θεοὶ πείθονται. Καὶ ποῦ μένετε, κύριε Λικιαρδόπουλε;

— Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μόσχας.

— Μπά, εἰς τὸ ἴδιον μένω καὶ ἐγώ.

— Ποῖον ἀριθμὸν ἔχετε;

— Ἕξ.

— Ἐγὼ 7. Ἀκριβῶς εἴμεθα ἀπέναντι. Τί καλὰ νὰ εἴμεθα συντροφιά, διότι μὲ τὴν ἀναρχίαν, ἥτις ἐπικρατεῖ ἤδη εἰς Ρωσσίαν πρέπει νὰ προσέχωμεν,

— Πολὺ καὶ τοὺς πάντας, κύριε Πρίντεζη καὶ νὰ πηγαίνετε ἑνωρὶς εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, διότι ἀπὸ τὰς ὀκτὼ ὅλα τὰ καταστήματα κλείουν καὶ ὁ κόσμος ἀποσύρεται ἑνωρίς.

— Ναί, μοῦ τὰ εἶπον· καὶ εἰ ὁμογενεῖς ἔρχονται εἰς αὐτὰ τὰ δύο καφενεῖα.

— Ναί, τὰ μοναδικά;

— Καὶ οἱ ξένοι τρώγουν εἰς αὐτὸ τὸ μικρόν, παροκείμενον ξενοδοχεῖον καὶ περιωρισμένοι;

— Ναί, τι νὰ κάμωμεν. Ἐδῶ καὶ ἐγὼ τρώγω, ἀλλὰ καθ' ἑκαστην παραγγέλλω εἰς τὸν ξενοδόχον μίαν ὄρνιθα, τὴν ὁποίαν μοῦ μαγειρεύει χωριστο, βραστὴν μὲ σοῦπα, αὐγολέμονον ἢ πιλάφι ἢ φρικασὲ καὶ περνῶ μεσημέρι βράδυ καὶ οὕτω καθ' ἑκαστην ἔχω καλὸν καὶ τῆς διαθέσεώς μου φαγητόν.

— Ὡραῖα, περίφημα κάμνετε.

— Ἐὰν θέλετε, ἔλθετε νὰ μοῦ κάμνετε συντροφιὰ καὶ αὔριον μᾶς κάμνει ἄλλην ψητήν.

— Ὡραία, δέχομαι διὰ τὴν συντροφιάν.

Καὶ οὕτως ἐφ' ὅσον ἔμεινα εἰς Βατοὺμ, καθ' ἑκαστην ἐτρωγαμεν μαζὶ τὴν μεσημβρίαν τὴν ὄρνιθα καὶ τὸ ἑσπέρας μπριζόλες καὶ οὕτω διηρχόμεθα τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ ὁμοῦ.

Ἦτο ἑνδεκάτη ὥρα καὶ ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει ἔτι.

— Ἀλλὰ τί, ὅλο βρέχει ἐνταῦθα, τὸν ἐρωτῶ ἀνυπομονως.

— Ἄ, μὰ εἶναι ἀπελπισία ἐδῶ μὲ τὴν βροχήν. μοῦ ἀπαντᾶ· εἰμπορεῖ νὰ βρέχῃ 20 καὶ 40 καὶ 60 ἡμέρας κατὰ συνέχειαν. ὅπως βλέπετε.

— Βεβαίως, δι' αὐτὸ δεν στειρεύει ἡ Μαύρη θάλασσα δια τοῦ Βοσπόρου, ἐσαεὶ κατερχομένη. Ὁ Δούναβις, ὁ Βόλγας καὶ ἄλλοι ποταμοὶ καὶ ἡ βροχὴ τοῦ Βατοὺμ ἀφ' ἑτέρου ἀναπληροῦσι τὸ διαφεῦγον ὕδωρ. Καὶ ἔτσι ἐδῶ θὰ καθήμεθα.

— Ποῦ νὰ πᾶς μὲ αὐτὴν τὴν βροχήν; Παίζεις σκάκι ἢ τάβλι;

— Παίζω ἀμφότερα.

— Παιδί, φέρε μας ἕνα σκάκι (ζατρίκιον).

Καὶ οὕτω διηρχόμεθα τὰς ἐπικρατούσας βροχερὰς ἡμέρας ἐν τῷ καφενείῳ, παίζοντες ζατρίκιον καὶ ταβλὶ καὶ τὴν μεσημβρίαν καὶ τὸ ἑσπέρας τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ μὲ τὴν ὄρνιθα καὶ τὰς μπριζόλας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΩΣ ΕΠΙΠΛΩΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΟΙΚΙΑ

ΠΟΣΑΣ ΦΟΡΑΣ δὲν ἔχετε ἀκούσει τοὺς ἀκολούθους λόγους : «Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἔχῃ τις γοῦστο, ὅταν ἔχει τὸ χρῆμα». Καὶ ὅμως τοῦτο εἶνε ψευδὴς καὶ ἀνόητος ἰδέα. Ἡ καλαισθησία δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὴν περιουσίαν, τοὐλάχιστον γενικῶς.

Ἡ περιουσία προέρχεται ἢ ἐκ τύχης ἢ ἐκ τῆς ἐργασίας. Ἐνῷ ἡ καλαισθησία εἶνε μία εἰδικὴ ἀνατροφή, εἶνε μία φυσικὴ ἕλξις πρὸς τὸ ὡραῖον πρᾶγμα.

Ἀλλὰ τὰ ὡραῖα πράγματα δὲν εἶνε πάντοτε ἀκριβά.

Εἶνε βέβαιον, ὅτι ἐκεῖνα τὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα δὲν βασανίζονται μὲ τὴν ἰδέαν τῆς ἐπαύριον, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς, ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐργασίας των, διαθέτουν περισσότερον καιρὸν διὰ τὴν τελειοποίησιν τῆς καλαισθησίας των καὶ τὸ τοιοῦτον συντείνει πολλάκις εἰς τὸν σύνδεσμον μεταξὺ τῆς καλαισθησίας καὶ τοῦ πλούτου. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον μακρὰν ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε κανών.

Ἰδοὺ ἓν παράδειγμα. Δὲν λέγουν, ὅτι ἡ Παρισινὴ ἔχει ἔμφυτον τὴν καλαισθησίαν ; Τί ἐννοοῦν διὰ τούτου; Δὲν ἐννοοῦν βεβαίως μόνον τὴν πλουσίαν Παρισινήν, ἀλλὰ γενικῶς τὴν γυναῖκα τῶν Παρισίων ἐν σχέσει μὲ τὰς γυναῖκας ὅλου τοῦ κόσμου.

Διέλθετε τὴν ὁδὸν τῆς Εἰρήνης, ἐν Παρισίοις, μόλις σημάνῃ ἡ μεσημβρία ὅτε ὅλαι αἱ μοδιστροῦλαι ἐξέρχονται διὰ νὰ δειπνήσουν καὶ θὰ εὑρεθῆτε ἐνώπιον τοῦ ὡραιοτέρου καὶ τοῦ πλέον αἰσθητικοῦ συνδυασμοῦ τῆς καλαισθησίας καὶ τῆς εὐθηνίας.

Ἐνδεδυμέναι μὲ τὸ τίποτε, ἀλλὰ ἓν τίποτε στολισμένον μὲ ὡραίαν καὶ κομψὴν κορδέλαν, μὲ ἕνα καπελλάκι κατεσκευασμένον ἐν βίᾳ, ἀλλὰ ἀπὸ χέρια ἔξυπνα. Τίποτε δὲν εἶνε κτυπητὸν εἰς τὴν ἁπλῆν των ἐνδυμασίαν, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν λάθος εὑρίσκετε, τὸ σύνολον φαίνεται ἁρμονικόν. Τί ἔχουν οἱ μικραὶ αὗται ἐργάτριαι ; Καλαισθησίαν, γοῦστον καὶ τίποτε ἄλλο. Τὴν καλαισθησίαν δὲ ταύτην ἀπέκτησαν διὰ τῆς συνηθείας καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἀνήκουσαι ὅλαι εἰς οἴκους ραπτικοὺς ἢ ἄλλα καταστήματα τῆς μόδας, ὅπου ἡ καλαισθησία εἶνε κληρονομικὴ παράδοσις, ἔμαθαν καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν. Καὶ πρὸ πάντων ἀπέφυγον τὸν σκόπελον, ὅστις ἔγκειται εἰς τὴν ἀντιγραφὴν ἐκείνου, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦν ν' ἀποκτήσουν. Ἔχουν μέσα τους ἓν εἶδος ἰδιαιτέρας καλαισθησίας, ἥτις βάσιν ἔχει τὴν ἁπλότητα.

Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται καὶ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν τῇ πόλει καὶ ἐν τῇ ἐξοχῇ. Ἄλλως τε λάβετε ὑπ' ὄψιν σας τὴν καλὴν ταύτην συμβουλήν: «Μὴ ζητῆτε νὰ ἀπομιμῆσθε τὸ πλούσιον, ἀλλὰ πλάττετε τύπον ἁπλοῦν».

Ἐπεξηγοῦμεν τὴν ἰδέαν αὐτήν.

Διὰ τοὺς πολλούς, μία αὔθουσα, μία τραπεζαρία, ἓν δωμάτιον τοῦ ὕπνου, παρίστανται πάντοτε ὑπὸ τρεῖς μορφάς. Ἡ πρώτη εἶνε ἡ καλουμένη Style Louis XIV. Ἡ δευτέρα Style Henry II. Καὶ ἡ τρίτη Style Louis XVI. Διατί αἱ τρεῖς αὗται διακρίσεις ; Διότι ὁ μὲν πρῶτος τύπος εἶνε πομπώδης, ὁ δεύτερος αὐστηρὸς καὶ ὁ τρίτος ἁπλούστερος. Ἀπὸ γενεᾶς δὲ εἰς γενεὰν οἱ κατασκευασταὶ ἐπίπλων διατηροῦν τὰς ἰδέας αὐτὰς εἰς τοὺς πελάτας των. Ὡς δ' ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουν πάντοτε ἕτοιμον καὶ εὔκολον πρὸς ἐξόδευσιν μεγάλην προμήθειαν τοιούτων ἐπίπλων, ἅτινα ὁ κόσμος ἀγοράζει ἐξ ἀνάγκης, ἁπλῶς ὅπως καὶ ἕνα καπέλλο διὰ νὰ σκεπάσῃ τὴν κεφαλήν του, μίαν ὀμβρέλλαν διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ ἓν ἐπανωφόριον διὰ νὰ μὴ κρυώνῃ.

Ἐν πρώτοις διατὶ νὰ γυρεύωμεν παλαιοὺς συρμούς ; Δὲν εὑρίσκετε γελοῖον ἕνα κύριον μὲ ἁπλοῦν σακάκι νὰ ἀναπαύεται ἐπὶ πολυθρόνας Μαρίας—Ἀντωανέτας ;

Οἱ τύποι οὗτοι εἶνε θαυμάσιοι—τὸ ὁμολογοῦμεν—καὶ ἀκαταπαύστως τοὺς θαυμάζομεν, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἐκεῖνο, ὅπερ ἄλλοτε εἶχον, δηλαδὴ τοὺς καταλλήλους ἀνθρώπους ἵνα τοὺς ὑπερετήσωσιν. Ἀνταποκρίνονται δηλαδὴ εἰς ἀνάγκας ξένας τῶν σημερινῶν.

Ἔπειτα ἐὰν δὲν θέλετε, ἢ μᾶλλον ἐὰν δὲν ἔχετε νὰ διαθέσετε ἀρκετὰ χρήματα, θὰ ἀποκτήσετε ἂν ὄχι χονδροειδῆ ἀπομίμησιν, πάντως ὅμως κακότεχνον τοιαύτην καὶ ἀκαλαίσθητον. Ἄλλως τε συλλογισθῆτε πόσα πρέπει νὰ ἐξοδεύσητε διὰ τὰ χρυσᾶ κοσμήματα, τὰ ταπετσαρίσματα, τάπητας καὶ κομψοτεχνήματα, ἂν θέλετε νὰ ἔχετε τοὺς ἀληθεῖς παλαιοὺς αὐτοὺς συρμοὺς καὶ ὄχι τραγελαφικὰς ἀπομιμήσεις.

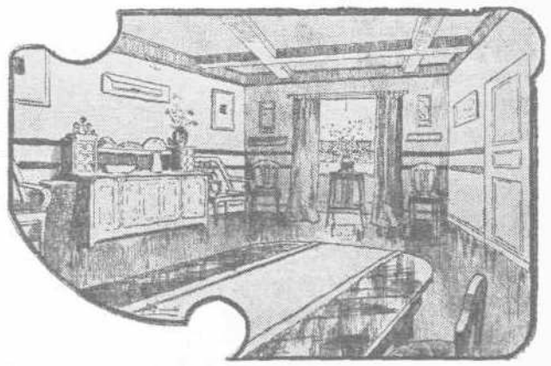

ΑΙΘΟΥΣΑ ΦΑΓΗΤΟΥ (τραπεζαρεῖων)

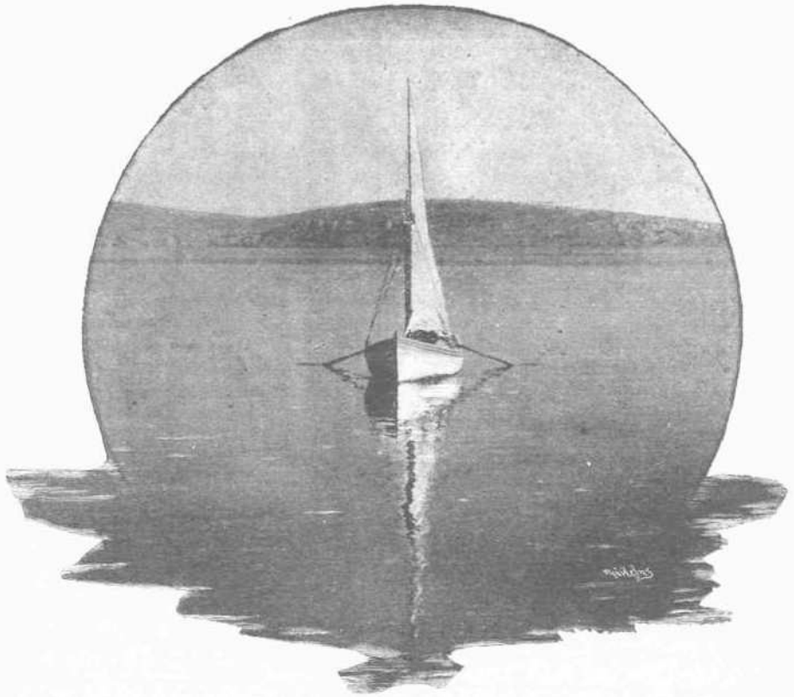

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

(Φωτογρ. Γ. Οἰκονομίδου)

Ἀλλά, θὰ εἰπῆτε, κατὰ τὰς ἐποχὰς ἐκείνας πῶς ἐπιπλοῦντο οἱ μὴ πλούσιοι ἄνθρωποι ;

Μὲ πολὺ ἁπλᾶ πράγματα, καλαίσθητα πάντοτε, ἅτινα ὅμως σήμερον δὲν κατασκευάζονται, ἐκτὸς μερικῶν ὡραίων ἱματιοθηκῶν καὶ καθεκλῶν αἵτινες ἀπαντῶνται συνήθως εἰς ἐξοχικοὺς πύργους καὶ ἐπαύλεις. Ἀκριβῶς δ' ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἤθελα νὰ καταλήξω, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν διαφορὰν τοῦ ἐνδύεσθαι τῶν μικρῶν ἐκείνων μοδιστρῶν, περὶ ὧν προηγουμένως ὡμίλησα.

Αἱ κομψαὶ ἐργάτριαι ἐνδύονται ἁπλᾶ, ἐνθουσιαζόμεναι ἐκ τοῦ ὡραίου, ἐν ᾧ ἐν τῇ ἐπιπλώσει τίθεται εἰς ἔργον ἡ ἀντιγραφὴ τοῦ ὡραίου, χωρὶς νὰ τὸ ἁπλοποιοῦν.

Καὶ ὅμως εἶνε πολὺ εὔκολον, ἂν θέλετε. μὲ ὀλίγον κόπον νὰ ἐπιπλώσετε εὐθηνὰ τὴν οἰκίαν σας μὲ ὡραιότητα, χάριν καὶ ρυθμὸν νεώτερον, μὲ ὅλα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μᾶς προσφέρει ἡ τέχνη τῆς ἐποχῆς μας, μίαν οἰκίαν πρακτικήν, ὁμοιόμορφον, μὲ τὰς ἀνάγκας μας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις ὅλος ἐν ἁρμονίᾳ καὶ τάξει καὶ μὲ ὅλους τοὺς νόμους τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ἀνέσεως. Ἐπιπλώσατε τὴν οἰκίαν σας μὲ πράγματα σύγχρονα. Ὄχι μὲ αὐτὸν τὸν ἀνούσιον ρυθμόν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐπεσκέφθη, δὲν εἰξεύρω πόθεν ὁρμηθείς καὶ ὅστις ἐγκατελείφθη ἤδη, ἀλλὰ μὲ τὸν σύγχρονον ρυθμόν. Ὁ ρυθμὸς οὗτος ἔχει βεβαίως βάσιν ἄλλους παλαιοὺς τοιούτους, ἀλλὰ ὑποβληθέντας εἰς νέους νόμους διὰ τὰς σημερινὰς ἀνάγκας, μὲ γραμμὰς ὡραίας, ἀλλ' ἁπλᾶς.

Λοιπὸν ἂς ἐπιπλώσωμεν μαζὺ μίαν τραπεζαρίαν. Θέλετε ; Εἰς τοὺς τοίχους βαφὴ ἢ μᾶλλον χάρτης φιστικὴ, τοῦ ὡραίου τούτου χρώματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἀντοποδίδει θαμβότητα τὸ ἑσπέρας, ἀλλὰ τοὐναντίον καὶ μὲ τὸ ἐλάχιστον φῶς λαμπρύνει τὸ δωμάτιον. Κατὰ μῆκος τῆς στεφάνης ὑπὸ τὸ φάτνωμα ταινία χαρτίνη μὲ ὡραῖα κοσμήματα, ἄνθη ἐπὶ παραδείγματι, τοπεῖα ἢ θαλασσίας ἀπόψεις. Οἱ τοῖχοί σας οὕτω θὰ στολισθῶσιν ὡραῖα καὶ εὐθηνά.

Σκευοθήκην (buffet) ἐκλέξατε χαμηλὴν καὶ ἁπλῆν, ἀποφεύγοντες τὰς παλαιὰς ὀγκώδεις αἱ ὁποῖαι νομίζει τις, ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ κρημνισθοῦν.

Νὰ εἶνε δὲ ἀπὸ δρῦν ἀνοικτοῦ χρώματος ἢ

ἐλαφρῶς βαθέως, ἀλλ' ἰδίως ἄνευ ἐξωφλοίων καρυῶν.

Μία τράπεζα καὶ ἓξ ἢ ὀκτὼ καθέκλαι ἐκ τοῦ ἰδίου ξύλου.

Αἱ καθέκλαι δύνανται νὰ ἔχουν ψάθαν λευκὴν καὶ πρασίνην, πρᾶγμα ὅπερ τὰς καθιστᾶ ὡραίας ἢ ἂν προτιμᾶτε δέρμα χρώματος πρασίνου, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν χάρτην τῶν τοίχων.

Ἠμπορεῖτε νὰ προσθέσητε καὶ δύο πολυθρόνας τῆς αὐτῆς κατασκευῆς, διὰ νὰ ὑπάρχῃ οὕτως ἐν τῇ τραπεζαρίᾳ σας καὶ ζεῦγος ἀναπαυτικωτέρων καθισμάτων.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἄλλων ἐπίπλων φροντίζετε ἡ σκευοθήκη σας νὰ ἔχῃ ἀρκετὸν πλάτος. Εἶνε δὲ μεγάλη εὐκολία νὰ ὑπάρχουν ὅλα τὰ πράγματα ὅσα χρειάζονται εἰς ἓν μέρος πυρὰ νὰ εὑρίσκωνται ἐσκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ἐπὶ τῶν παραθύρων ἀποφύγετε τὰ ἀσυνήθη καὶ ἄσχημα παραπετάσματα, τὰ ὁποῖα λερώνονται εὐκόλως. Ἁπλᾶ δαντελωτὰ στόρια τιθέμενα εἰς τὸ ἀνάλογον ὕψος, δίδουν ὡραῖον φωτισμὸν εἰς τὸ δωμάτιον.

Εἰς τὰ μεγάλα δὲ παραπετάσματα, ἀνάλογα πρὸς τὴν διακοσμουμένην οὕτω τραπεζαρίαν, προτιμήσατε ἡνωμένα τοιαῦτα ἐκ βαμβακεροῦ βελούδου, τὰ ὁποῖα κάμνουν καλὴν ἐντύπωσιν.

Ὁ χρωματισμὸς των νὰ εἶνε ἢ βαθυπράσινος ἢ γλυκύτατος ἐρυθροῦς. Ἀπὸ τοῦ ἰδίου δὲ ὑφάσματος κάμετε μίαν λωρίδα, ὡς κάλυμμα τῆς τραπέζης, τὸ ὁποῖον θὰ σκεπάζῃ μόλις τὸ τρίτον τῆς ἐπιφανείας τοῦ ξύλου. Ὁ τάπης οὗτος δύναται νὰ στολισθῇ καὶ μὲ μικρὰν γιρλάνταν γύρωθεν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῶν τοίχων, νὰ

Ο ΚΟΙΤΩΝ. ΑΙΘΟΥΣΑ ΥΠΝΟΥ

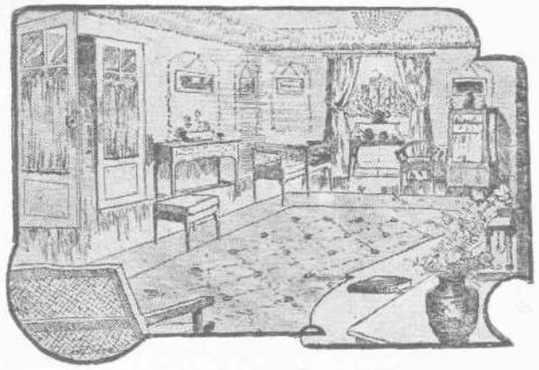

ΑΙΘΟΥΣΑ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΝ

εἴμεθα ἐγκρατεῖς. Καὶ τὰ μὲν κάδρα κρατήσατε διὰ τοὺς κοιτῶνας, τὰς δ' ἐλαιογραφίας διὰ τὴν αἴθουσαν. Εἰς τὴν τραπεζαρίαν θέσατε μόνον, ἂν ἔχετε, ὀλίγας χρωμογραφίας. Μὴ τὰς τοποθετήσετε πολὺ ὑψηλὰ καὶ μὴ ἔχετε τὴν μανίαν νὰ τὰς κλίνετε ὑπερβολικά. Ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν θέσεων τῆς σκευοθήκης θέσατε μερικὰ κοσμήματα ἢ ἀγγεῖα χάλκινα, ἢ ἐκ πορσελάνης, τὰ ὁποῖα κάμνουν ὡραῖον θέαν γούραν, ὅταν μάλιστα θέσωμεν ἄνθη ἐν αὐτοῖς.

Ὁ τάπης δὲν εἶνε ἀναγκαῖος, ἂν τὸ πάτωμα εἶνε παρκὲ ἢ ἐλαιοχρωματισμένον. Ἐν τούτοις ἂν θέλετε, προτιμήσατε τοιοῦτον χρώματος ἀνοικτοτέρου τῆς διακοσμήσεως.

Ἤδη ἡ τραπεζαρία σας εἶναι ἕτοιμος. Θὰ ἰδῆτε ὁποίαν ἐντύπωσιν θὰ σᾶς προξενήσῃ ἐνῷ δὲν σᾶς ἐστοίχισεν ἀναλόγως τίποτε, καὶ μόνην ἀπαίτησιν ἀπὸ σᾶς θὰ ἔχῃ ὀλίγην προσοχήν.

Οὕτω θὰ μείνετε εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς ὡραίας τρατεζαρίας σας, περιποιημένης ἤδη μὲ πολλὴν ἁπλότητα καὶ πολὺ καλλιτέραν ἀπὸ ἐκείνας, αἵτινες καλούμενοι ρυθμοῦ Ἐρρίκου ΙΙ, ἔχουν μόνον τὸ ὄνομα.

Ἤδη ἂς δοκιμάσωμεν νὰ στολίσωμεν τὴν αἴθουσαν, πάντοτε μὲ τὴν ἰδίαν καλαισθησίαν. Τοῦ δωματίου τούτου ἡ ἐπίπλωσις εἶνε πολύπλοκος διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπίπλων καὶ τὸ εἶδος των ποικίλλει ἀναλόγως τῆς ὀρέξεως καὶ τῆς ἐπιθυμίας τῶν ἀτόμων.

Οἱ μέν, ὡς ἐρασταὶ τῶν βιβλίων ἀρέσκονται νὰ βλέπουν καὶ μικράν τινα βιβλιοθήκην, ἄλλοι προτιμοῦν ἐταζέρας, ἐφ' ὧν ἀναπαύονται ἀντικείμενα προσφιλῆ καὶ ἀναμνηστικά.

Ἀλλὰ εἰς οἱανδήποτε περίστασιν νὰ προτιμήσητε πάντως χαμηλὰ ἔπιπλα, καὶ τοῦτο εἶνε ἀναπόφευκτον, ἂν θέλετε νὰ διατηρήσετε κἀποιαν ἁρμονίαν πρὸς τὸ μέγεθος τῶν δωματίων. Διότι ἡμεῖς ὁμιλοῦμεν περὶ τῶν μετρίων οἰκιῶν, καθότι οἱ δυνάμενοι νὰ διατηρήσουν μεγάλας οἰκίας, δὲν ἔχουν ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν μας, ἀλλὰ μεγάλου τινος οἴκου ἐπιπλώσεως. Τὸ ζήτημα τοῦτο τῶν ἐπίπλων μᾶς φαίνεται τόσον λογικόν, ὥστε θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἐπιμείνωμεν.

Τὸ σπουδαιότερον πρᾶγμα διὰ τὴν ἐν τῇ ἐπιπλώσει καλαισθησίαν εἶνε ἡ ἁρμονία καὶ ἡ ἀναλογία. Ὅπως εἷς ἄνθρωπος φαίνεται γελοῖος μὲ ἔνδυμα δυσανάλογον πρὸς τὸ σῶμά του, οὕτω συμβαίνει καὶ μὲ ἓν δωμάτιον μὲ δυσανάλογον ἐπίπλωσιν.

Λοιπὸν μικρὰ ἔπιπλα εἰς τὸ σαλόνι καὶ μικραὶ πολυθρόναι, ὄχι βέβαια πολὺ ἐλαφραὶ καὶ ἐπομένως ὀλίγον ἀναπαυτικαί. Ἐκτὸς τῶν μετακινουμένων ἐλαφρῶν ἑδρῶν πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἓν καλὸν ἀνάκλιντρον καὶ δύο πολυθρόναις τῆς τελευταίας κατασκευῆς, αἵτινες εἶνε πολὺ ἀναπαυτικαί.

Τὰ χρυσᾶ ἔπιπλα ἂς λείπουν. Διότι ταῦτα τότε μόνον εἶνε καλά, ὅταν εἶνε ἐπίχρυσα καὶ ἐνταῦθα δὲν γίνεται λόγος περὶ πραγμάτων ἀκριβῶν.

Τὰ ὑφάσματα τῶν καθισμάτων καλὸν εἶνε νὰ διαφέρουν. Δηλαδὴ διὰ μὲν τὰ ἐλαφρὰ καθίσματα ἂς ἐκλέξωμεν σινικὸν μετάξινον ὕφασμα, διὰ δὲ τὰ βαρέα βελοῦδον γλυκέως κυανοῦ χρώματος.

Ἐπὶ τῶν τοίχων δέον νὰ προτιμηθῇ χάρτης σινικοῦ ρυθμοῦ, ὅστις εἶνε χαριέστατος. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε καὶ βιβλιοθήκην προσέξατε νὰ εἶνε μικρὰ καὶ σχήματος κομψοῦ. Ἐὰν δὲ ἔχῃ καὶ ὑάλους, καλὸν εἶνε νὰ σκεπασθῶσιν ἔσωθεν δι' ὑφάσματος, ὁμοίου πρὸς τὸ τῶν ἑδράνων.

Διὰ τὰ παράθυρα προτιμήσατε τὰ ἁπλᾶ παραπετάσματα, ὅπως καὶ εἰς τὴν τραπεζαρίαν, καταλήγοντα κάτωθι εἰς κομψὰς δαντέλας.

Τὰ μεγάλα δὲ παραπετάσματα νὰ εἶνε ἐκ κυανῆς μετάξης καὶ ἐστολισμένα διὰ μικρᾶς γιρλάντας. Ἐκτὸς τῆς βιβλιοθήκης χρειάζεται καὶ μικρὰ στρογγύλη τράπεζα καὶ οὕτω τὸ σαλόνι σας εἶνε ἕτοιμον. Λάβετε δὲ τὴν πρόνοιαν ἵνα τὰ ἔπιπλα ἔχουν χρῶμα κεραί, ἀποφεύγοντες ἰδία τὸ κίτρινον. Ἂν δὲ θέλετε καὶ τάπητα, νὰ προτιμήσετε χρῶμα ἀνοικτότερον τῆς ἐν γένει διακοσμήσεως.

Ὡς θὰ παρετηρήσατε, ἡ περιγραφὴ ἡμῶν συνισταῖ ὀλίγα ἔπιπλα, μόνον τὰ χρήσιμα, ἐνῷ ὡς θὰ ἔχετε ἰδεῖ εἰς πολλὰς οἰκίας, ὑπάρχει πλῆθος ἐπίπλων, τὰ ὁποῖα εἰς τίποτε δὲν χρηοιμεύουν. Τράπεζαι τοποθετημέναι εἰς σκοτεινὰς γωνίας κτλ. Εἰς τί χρησιμεύουσιν ὅλα αὐτά; Εἰς τίποτε ἄλλο παρὰ ἢ διὰ νὰ καταστήσουν δύσκολον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ δωματίου καὶ δώσουν εἰς αὐτὸ τὸ ἀνούσιον καὶ παμπάλαιον ὕφος.

Ἤδη ἂς ἐπιπλώσωμεν καὶ τὸν κοιτῶνα μας. Τὸ δωμάτιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐνδόμυχον καὶ προσιτὸν μόνον εἰς τὸ ζεῦγος τῶν οἰκοδεσποτῶν, ἂς τὸ σεβασθῶμεν καὶ μὴ θελήσωμεν νὰ ἐπιβάλωμεν τὰς ἰδικάς μας ὀρέξεις. Μόνον ἁπλᾶς τινας γραμμὰς τῆς ἐπιπλώσεως καὶ τοῦ χρωματισμοῦ θὰ δώσωμεν. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸ δεύτερον σᾶς συνιστῶμεν νὰ περιορισθῇ ἡ ἐκλογή σας μεταξὺ τοῦ ὑποκιτρίνου, τοῦ μοὺβ, τοῦ ὠχρῶς πρασίνου, τοῦ στακτοχρώου καὶ ἐλαφρῶς κυανοῦ. Ἂς ἴδωμεν τώρα τὴν ἐπίπλωσιν. Καὶ ἐν πρώτοις ἡ κλίνη. Ἂν προτιμᾶτε χαλκίνην τοιαύτην, τόσον τὸ καλλίτερον, Μὲ ὡροῖα καὶ σύγχρονα στολίσματα εἶνε θαυμαστία Ὄχι παραπετάσματα ἐπὶ τῆς κλίνης. Εἶνε ἄχρηστα καὶ ἐπιβλαβῆ, ἐναντία τῆς ὑγιεινῆς καὶ κατεπολεμοῦνται ὑπὸ τῆς νεωτέρας ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Ὁ ἀὴρ, ὅστις ὑπάρχει ἐν ὅλῳ τῷ κοιτῶνι δὲν ἐπαρκεῖ καὶ ἡμεῖς ζητοῦμεν νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς ὀλιγώτερον ἀκόμη;

Ἐπὶ τῶν τοίχων νὰ προτιμήσητε χάρτην μονόχρουν μὲ ὡραίαν κορνίζαν ὑπὸ τὸ φάτνωμα, οὕτως ὥστε τὸ πνεῦμα σας νὰ διατίθεται εὐχαρίστως, ὅταν τὴν πρωΐαν ἐξυπνήσαντες, προσηλώσητε ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τοὺς ὀφθαλμούς σας.

Διὰ παραπετάσματα προτιμήσατε ἐκ μουσελίνας τοιαῦτα, ἄνευ πολλῶν στολισμάτων καὶ τεντωμένα καλῶς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὸ ἄνω διὰ σιδηρᾶς ῥάβδου. Εἰς τὸ μέσον δύνασθε νὰ τὰ ποικίλετε μὲ μίαν κορδέλαν.

Διὰ τὰ μεγάλα παραπετάσματα νὰ προτιμήσετε πάντοτε τὰ ἐκ βαμβακεροῦ βελούδου μὲ στερεὸν χρωματισμόν.

Τὴν ἐπίπλωσίν σας συμπληρώσατε μὲ μίαν συνήθη καθέκλαν, ἕνα χαμηλὸν ἀνάκλιντρον καὶ μίαν καλὴν πολυθρόναν, ἅπαντα ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ὡς τὰ παραπετάσματα βελούδου.

Μικρὰ τράπεζα καὶ ἐπ' αὐτῆς ὡραῖος καθρέπτης εἶνε ἀναπόφευκτα. Ἱματιοθήκην ἐκλέξατε μικρὰν τοιαύτην, ρυθμοῦ Λουδοβίκου XVI· πιστεύσατε δέ, ὅτι ἡ ἀνάμιξις αὕτη δὲν εἶνε καθόλου παράλογος· δίδει πολλὴν ποικιλίαν καὶ ἀποσοβεῖ τὴν μονοτονίαν τοῦ δωματίου σας.

Ἡ περιγραφὴ αὕτη διὰ τὴν ἐπίπλωσιν τῶν τριῶν δωματίων ἀρκεῖ νομίζομεν. Ἄλλως τε ὁ σκοπὸς ἡμῶν δὲν ἦτο νὰ ἀντικαταστήσωμεν ὁλοσχερῶς τὴν πρωτοβουλίαν σας.

Ἁπλῆν ἰδέαν ἐδώσαμεν διὰ τὴν οἰκονομικὴν καὶ εὐχάριστον διάταξιν τῶν μετρίων προσόδων οἰκιῶν, ἢ μᾶλλον ὁ σκοπὸς ἡμῶν τείνει εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ πνεύματος οἰκοδεσποτῶν τινων, οἵτινες νομίζουν, ὅτι εἶνε ἀναγκασμένοι ν' ἀκολουθήσουν ὡρισμένον ρυθμὸν καὶ τάξιν διὰ τὴν ἐπίπλωσίν των, ἀδιάφορον ἂν ἐξοδεύσουν ἀναλόγως πολλὰ καὶ δὲν μένουν εὐχαριστημένοι ποτέ.

Δεσποινὶς Κρ...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΗΛΕΚΤΡΟΦΟΡΟΣ ΕΚ ΧΑΡΤΟΥ

Ἐξακολουθοῦμεν τὴν σειρὰν τῶν ἠλεκτρικῶν φαινομένων.

Λάβετε φύλλον χάρτου ἰχνογραφίας μεγάλου σχήματος καὶ στερεὸν,ὅπερ θερμαίνετε ἰσχυρῶς καὶ προσαρμόζετε ἐπὶ ξυλίνης τραπέζης. Τότε τρίβετε αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς ἢ διὰ μαλλίνου ὑφάσματος καὶ τοποθετεῖτε εἰς τὸ μέσον τοῦ χάρτου μικρὸν ὁρμαθὸν κλειδίων. Ἐὰν τότε πλησιάσητε τὸν δάκτυλον πρὸς τὰς κλεῖδας, θὰ παραχθῇ ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ ἀρκετὰ λαμπερός. Καθόσον ὁ ἠλεκτρισμὸς ἀπὸ

τοῦ χάρτου μετεπήδησεν εἰς τὰς κλεῖδας καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὸν δάκτυλόνσας.Ἐὰν δὲ ὁ καιρὸς εἶνε ξηρὸς, ὁ σπινθὴρ δύναται νὰ μεταπηδήσῃ καὶ εἰς δύο ἑκατοστομέτρων ἀπόστασιν.

Ἤδη καθιστῶμεν τὸ πείραμα σοβαρώτερον, ἐὰν λάβωμεν δίσκον ἐκ κασσιτέρου 30—40 ἑκατοστομέτρων μήκους, ὃν τοποθετοῦμεν ἐπὶ δύο ποτηρίων, ὡς δείκνυσι τὸ ἄνωθι σχῆμα. Λαμβάνομεν δὲ τότε τεμάχιον χονδροῦ χάρτου περιτυλίγματος στερεὸν, μεγέθους τοῦ ἐμβαδοῦ τοῦ δίσκου,εἰς τὰ πλάγια μέρη τοῦ ὁποίου προσκολλῶμεν δι' ἱσπανικοῦ κηροῦ δύο ταινίας, ὅπως ἐγείρωμεν αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν μας εὐκόλως.

Οὕτως ἐχόντων, θερμαίνομεν τὸν χάρτην ἄνωθι ζωηρᾶς πυρᾶς, ἀνθρακιᾶς καλείτερον καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐπανειλημμένως, οὕτως ὥστε ὁ χάρτης νὰ καταστῇ ξηρότατος καὶ ἡ θερμοκρασία αὐτοῦ ὑψωθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον. Τούτου γενομένου θέτομεν αὐτὸν ταχύτατα,ἵνα μὴ ψυχρανθῇ, ἐπὶ τραπέζης, ὡς προείπομεν ξυλίνης καὶ τρίβομεν ἐνεργητικῶς διὰ ψήκτρας ξηρᾶς καὶ σκληρᾶς. Τοποθετοῦμεν τότε τὸν χάρτην ἐπὶ τοῦ δίσκου, ἐγγίζομεν διὰ τοῦ δακτύλου τὸν δίσκον καὶ ἐγείρομεν τὸν χάρτην διὰ τῶν χειρῶν. Ἐὰν τὴν στιγμὴν ταύτην ἄτομόν τι πλησιάσῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δίσκου θὰ παραχθῇ ὡραῖος σπινθήρ.

Δυνάμεθα νὰ θέσωμεν ἐκ νέου τὸν χάρτην ἐπὶ τοῦ δίσκου καὶ νὰ ἐγγίσωμεν καὶ πάλιν τὸ ἄκρον διὰ τοῦ δακτύλου καὶ νὰ ἐγείρωμεν τὸν χάρτην. Πάλιν θὰ παραχθῇ ὁ σπινθήρ.

Φ. Π.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Μεταξωταὶ κάλτσαι.

Πολλοί, ἐξ ἀγνοίας πλύνουσιν αὐτὰς ὡς πλύνουσι συνήθως ὅλα τὰ ἄλλα εἴδη, καὶ δι' αὐτὸ μετὰ μικρὸν τὰς καταστρέφουσιν. Χρειάζεται εἰδικὴ πρόσοχὴ διὰ τὸ πλύσιμον τῶν μεταξωτῶν καλτσῶν.

Εἰς ἓν λεπτὸν καὶ διαφανὲς ὕφασμα βάζετε μερικὰς δράκας πιτύρου, ἔπειτα δένετε καλὰ τὸ ὕφασμα καὶ ἀκολούθως μετ' αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ ἰδίου δοχείου πλήρους ὕδατος βράζετε τὰς κάλτσας. Μετὰ μίαν ὥραν ἢ μᾶλλον μετὰ δύο βράσεις, τρίβετε εἰς μίαν λεκάνην, ὅπου ἔχετε ζεστὸν νερὸν καὶ πίτυρον Ἔπειτα τὰς στεγνώνετε, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῆτε διόλου καθαρὸν ὕδωρ.

Φασουλάκια.

Εἶνε τὸ χορταρικὸν τῆς ἐποχῆς, το ὁποῖον μαζῆ μὲ τὰ πιζέλια ἔχει καὶ θρεπτικὰς ἰδιότητας. Μόνον, ὅτι πρέπει νὰ γίνεται μετρία χρῆσις αὐτῶν ἀπὸ τοὺς ἀρθριτικούς. Ὡς σαλάτα, ὡς σωτέ, ὡς γιαχνί, ὡς νιτράδα μὲ κρέας εἶνε νοστιμώτατα, εὔπεπτα καὶ μαλακτικά, ἀρκεῖ ὅμως νὰ καθαρίζωνται καλὰ καὶ νὰ κόπτωνται λεπτότατα. Διὰ νὰ μὴ χάνουν τὸ χρῶμά των, ὅταν βράζωνται, πρέπει νὰ ἔχουν πολὺ νερὸν καὶ νὰ βράζουν μὲ πολλὴν πυράν. Μερικοὶ τοὺς ῥίπτουν καὶ ὀλίγην σόδαν.

Ἐν γένει πρέπει νὰ προτιμῶνται ὡς σαλάτα καὶ μὲ κρέας· τοὺς θερινοὺς μῆνας τὰ κρέατα πρέπει κατὰ προτίμησιν νὰ τρώγωνται μαγειρευμένα μὲ χορταρικά. Γίνονται οὕτως ἐλαφρότερα καὶ δροσιστικώτερα διὰ κλίματα ἰδίως θερμά, ὡς τὸ ἰδικόν μας. Μὲ φασολάκια σωτέ, γίνονται καὶ πολὺ νόστιμες ὀμελέτες. Εἰς τὸ βραστὸν κρέας, προστιθέμενα μαζὴ μὲ κολοκυθάκια καὶ μὲ ἄλλα χορταρικά, καταστρέφουν τὰ οὐρικὰ ἅλατα, νοστιμίζουν τὸ ζουμὶ καὶ δίδουν μίαν χορτόσουπαν νόστιμην. Ὡς σαλάτα, ὅταν βρασθοῦν καλὰ καὶ μείνουν πράσινα, σερβίρονται ὡραῖα εἰς κύκλον ἀπὸ φέτες ντομάτες καὶ μὲ πικτὰ αὐγὰ κομμένα εἰς ὡραῖα σχήματα. Ἐπίσης τὰ φασόλια μὲ πουλιὰ πηγαίνουν ὡραῖα. Καὶ μὲ κρέας κρύον ἢ βραστὸν ἢ μὲ αὐγὰ, ὁπόταν σκεπάζονται μὲ ἄσπρην σάλτσα. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἐλαφρά, ὀρεκτικὰ καὶ πολὺ κατάλληλα δι' ἀδυνάτους.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ θρησκεια ἑνὸς λαοῦ,ἀποτελοῦσα τὴν πληρεστέραν τῆς ἀτομικότητός του ἔκφρασιν εἶνε, ὑπό τινα ἔννοιαν, πλέον διδακτικὴ καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.

Renan

Δὲν ὑπάρχει γυνὴ ὁσονδήποτε πιστὴ ἥτις νὰ μὴ ἔπαυσε νὰ ἦναι τοὐλάχιστον νοερῶς.

Diderot

Τι ἐστὶ φιλόσοφος;

Φιλόσοφος εἶναι ἄνθρωπος ἀντιτάσσων τὴν φύσιν κατὰ τοῦ νόμου τὸ λογικὸν κατὰ τοῦ ἔθους, τὴν συνείδησίν του κατὰ τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τὴν κρίσιν του κατὰ τῆς πλάνης.

Chamfort

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΥ

Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ, ἡ ἐπάρατος αὕτη ἀσθένεια ἡ ὁποία ὑπούλως κατατρύχει τὰς πεπολιτισμένας κοινωνίας, εὗρε πρὸ πολλοῦ τοὺς πολεμίους. Εἶνε οἱ φιλάνθρωποι,οἱ ὁποῖοι ὀργανωθέντες εἰς συλλόγους καὶ σωματεῖα, πολεμοῦν αὐτὸν λυσσωδῶς. Προκηρύξεις, βιβλία καὶ περιοδικὰ κατὰ χιλιάδας κυκλοφοροῦν καταδεικνύοντα τὰς συνεπείας τῆς ἐπαράτου νόσου καὶ συνιστῶντα ἑπομένως τὴν ἀποχὴν ἀπὸ παντὸς οἰνοπνευματώδους ποτοῦ.

Ἰδοὺ μία τῶν πολλῶν αὐτῶν προκηρύξεων, τὴν ὁποίαν ἐξέδωκε τελευταίως ὁ Γαλλικὸς Σύνδεσμος κατὰ τοῦ Ἀλκοολισμοῦ.

1) Ὁ ἀλκοολισμὸς εἶνε χρόνιος δηλητηρίασις, προερχομένη ἀπὸ τὴν συνεχῆ χρῆσιν πνευματούχων ποτῶν, ὡς εἶνε πᾶν ποτὸν· περιέχον ἀπόσταγμα τεχνητὸν ἢ φυσικὸν καὶ δυνάμενον νὰ ἐπιφέρῃ μέθην.

2) Πολὺ ἀπατῶνται οἱ νομίζοντες, ὅτι ἡ χειρωνακτικὴ ἐργασία ἀπαιτεῖ ὡς ἐνδυναμωτικὸν πνευματιοῦχόν τι ποτόν, καθόσον ἀπεδείχθη,ὅτι τὸ ἀλκοόλ κοινῶς λεγόμενον σπίρτον εἰς οἱανδήποτε ποσότητα καὶ ἂν εὑρίσκεται ἐντὸς ὕδατος εἶνε μᾶλλον ἐπιβλαβὲς ἢ τονωτικόν.

3) Τὸ ἀλκοόλ εἶνε ναρκωτικὸν ἀναισθητοῦν τὰ νεῦρα περισσότερον τοῦ λαβδάνου ἢ τοῦ ὀπίου, ἀλλ' εἶνε καὶ τῶν τελευταίων τούτων ἐπικινδυνωδέστερον, ὡς ἐκ τοῦ ἀμέσου καὶ προσωρινοῦ ἐξερεθισμοῦ τῶν νεύρων, ὅστις καλεῖται μέθη καὶ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀνίκανον ν' αὐτοκυβερνηθῇ, ὑποθάλπτον τὰ πάθη του καὶ γενόμενον πρόξενον τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ἐγκλημάτων, ἅτινα ἐκτελοῦνται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν του.

4) Τὰ πνευματώδη ποτὰ πινόμενα τακτικῶς καὶ εἰς συνήθεις μάλιστα δόσεις ἐπιφέρουσι τάχιστα τὸν ἀλκοολισμόν, ἐνῷ ἄλλα πνευματοῦχα ποτὰ θεωρούμενα ὡς ἀκίνδυνα, καθὼς ὁ ζῦθος, ὁ οἶνος ἢ ὁ μπλίτης, πινόμενα καθημερινῶς, προξενοῦσι μετά τινα χρόνον ἄφευκτον ἀλκοολικὴν δηλητηρίασιν.

5) Ἡ συνήθεια τοῦ πίνειν καταστρέφει τὰς οἰκογενείας, αἵτινες εἶνε τὸ στήριγμα τῆς κοινωνίας, προκαλοῦσα ἀηδίαν πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἀθλιότητα, κλεπτομανίαν καὶ πᾶν ἔγκλημα. Ἀνεγνωρίσθη δὲ πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς νοσοκομείοις, ὅτι ἀπὸ τὸ ἀλκοόλ προέρχονται αἱ πλέον ποικίλαι καὶ πλέον ἀνίατοι ἀσθένειαι συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς παραλυσίας, φρενοβλαβείας, τῶν ἀσθενειῶν τοῦ στομάχου, τοῦ ἥπατος καὶ τῶν ἐντέρων, καθόσον ἀπεδείχθη, ὅτι οἱ θαμῶνες τῶν οἰνοπνευματοπωλείων καὶ ζυθοπωλείων προσφέρουσι τὸν μεγαλείτερον ἀριθμὸν τῶν θυμάτων εἰς τὰς ἀσθενείας ταύτας. Ἐπίσης ἡ συνήθεια τοῦ πίνειν περιπλέκει καὶ ἐπιδεινώνει ὅλας τὰς ἀσθενείας. Ὁ τυφοειδὴς πυρετός, ἡ πνευμονία καὶ τὸ ἐρυσίπελας ταχέως γίνονται ἀνίατοι ἀσθένειαι ὁδηγοῦσαι εἰς τῶν ᾅδην πάντα ὑποκείμενον εἰς τὸν ἀλκοολισμόν.

6) Τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀλκοολικῶν γονέων μεταβιβάζονται εἰς τὰ τέκνα διὰ τῆς κληρονομικότητος. Τὰ ἀποζῶντα δὲ τέκνα των πάσχουσι ἢ ἐξ ἠλιθιότητος ἢ ἐξ ἐπιληψίας καὶ πλεῖστα ὅσα στέλλονται εἰς τὸν ᾅδην ὑπὸ τῆς φυματιώσεως ἢ μηνιγγίτιδος, ἀσθενειῶν τῶν ὁποίων φέρουσιν ἐκ κληρονομικότητος τὰ σπέρματα.

7) Ἐν ὀλίγοις, ὁ ἀλκοολισμὸς εἶνε ὁ φοβερώτατος ἐχθρὸς τῆς ἀτομικῆς ὑγείας, τῆς οἰκονογενειακῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς ἐθνικῆς εὐημερίας.

Ἡ φύσις εἶναι ὁ μοναδικὸς ὁδηγὸς πρὸς συντήρησιν καὶ διαφύλαξιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἑπομένως ἐν ταύτῃ δέον ν' ἀναζητῶμεν τὰ μέσα τῆς εὐδαιμονίας καὶ εὐζωΐας καὶ οὐχὶ εἰς τὰ τεχνικὰ προϊόντα.

Π...

ΟΙ ΛΟΥΤΗΡΕΣ

Βαλανεῖον ὠνόμαζον οἱ ἀρχαῖοι τοὺς λουτῆρας καὶ κατάχρησιν αὐτῶν δὲν ἐποίουν, ὅπως γίνεται τὴν σήμερον, οὔτε τόπος διασκεδάσεως μετέβαλον οὗτοι τὴν μετάβασιν ἐκεῖσε. Τὰ βαλανεῖα ἐθεωροῦντο ἀποκλειστικῶς τόποι ὑγιεινοῦ ἐνδιαφέροντος. Δι' ὅπερ ὅσοι μετέβαινον εἰς ταῦτα ἐλούοντο καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς καὶ ἐπροφυλάσσοντο ἐπιμελῶς ἀπό τε τοῦ ψύχους καὶ πάσης σωματικῆς καταχρήσεως, ἐπενεγκούσης μεταβολὴν τῆς θερμοκρασίας καὶ συνεπῶς ἀπότομον κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος.

Τὴν δὲ κατάχρησιν τῶν λουτρῶν ἐθεώρουν ὡς ἐκλύουσαν καὶ ἐκθηλύνουσαν· «Κάκιστόν ἐστι καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα», λέγει ὁ Ἀριστοφάνης. Ἐπὶ Ρωμαίων ἡ χρῆσις τῶν βαλανείων ἐξέπεσεν εἰς κατάχρησιν ἡδυπαθείας καὶ πολυτελείας, ἡ δὲ σύγχρονος ἐποχή μας τὰ μετέβαλεν εἰς γενικὰ κέντρα διασκεδάσεως καὶ ἀπολαύσεως.

ΜΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ο ΙΑΤΡΟΣ Παῦλος Μαρέστ, ἐτελείωνε τὴν ἐπιστημονικήν του ἐπιθεώρησιν, ὅτε ἀγγελθέντος ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου, τοῦ Κλαυδίου Βρεζιέ, εἰσέρχεται οὗτος χαρωπός, ἐκτείνων τὰς χεῖρας:

— Μὴ σὲ ἀπασχολήσω; λέγει, ἐργάζεσαι;

— Ἀκόμη τρεῖς τέσσαρας γραμμάς, μοὶ ἐπιτρέπεις; Καὶ εἶμαι ἰδικός σου..

Ὁ Βρεζιὲ ἐκάθησεν ἐπὶ καθέδρας ὄπισθεν τοῦ φίλου του, περιφέρων τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸ δωμάτιον, ἐστρωμμένον μὲ τάπητας καὶ παραπετάσματα, ἐν εἶδος θαλάμου ἐργασίας καὶ ἐπισκέψεων. Σιωπηλὴ σκιὰ μυστηρίου καὶ σιωπῆς,πνοή τις ἀνησυχίας, μία ἀνάμνησις ἐν ταύτῳ γλυκεῖα καὶ θλιβερὰ ἐλπίδος καὶ ἀνακουφίσεως ἐβασίλευεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἰατροῦ.

Ἂν καὶ ὀλίγον σοβαρὰ ἡ ἐπίπλωσις δὲν ἐπρόδιδε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐνοικοῦντος, οὐδεμία λεπτομέρεια ἠδύνατο νὰ ἀφυπνίσῃ τὴν φρικίασιν.

Ὁ Μαρέστ, ἄφησε τὴν γραφίδα του καὶ στρεφόμενος ἐπὶ τοῦ καθίσματός του:

— Ἀρκετὰ διὰ σήμερον, λέγει. Τώρα εἰμαι ὅλος εἰς τοὺς ἀσθενεῖς μου... ἐὰν ἔλθουν... Δὲν λέγω τοῦτο δι' ἐσέ, διότι ὑποθέτω, ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς σου δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε μὲ τὴν ἰατρικήν.

— Ἀπολύτως τίποτε. Ἄλλως ἐπιστρέφω ἀπὸ τῆς Κυρίας Ρεβερσώ. καὶ γνωρίζεις, ὅτι δὲν θὰ ἐρωτοκινδύνευον ἐὰν δὲν ἤμην ἐξαισίως ὑγιὴς σωματικῶς καὶ πνευματικῶς. Ἔχω συνήθειαν νὰ μὴ παρουσιάζωμαι ἐνώπιον τῶν γυναικῶν καὶ μάλιστα ἐνώπιον αὐτῆς ἰδίως ὅταν δὲν δύναμαι νὰ παρουσιάσω καλὴν ὄψιν.

Ὁ ἰατρὸς συνοφρυώθη ἐπὶ ὀλίγον.

— Τότε λοιπόν, εἶπεν, εἶμαι ὅλως διόλου ἐξησφαλισμένος περὶ τῆς ὑγείας σου, διότι νομίζω,ὅτι πολλάκις συχνάζεις εἰς τῆς Κυρίας Ρεβερσώ!

— Μὲ ἐπιπλήττεις διὰ τοῦτο;

— Σὲ ἐπιπλήττω! Τί ἰδέα;

— Καθόλου παρέξενον! Διότι, ἐὰν δὲν εἶσαι ἐναντίον μου διὰ τὰς συχνὰς ἐπισκέψεις μου εἰς τῆς κ. Ρεβερσώ, ἐξομολογήσου, ὅτι εἶσαι κάπως ἐναντίον της, διότι μοῦ ἤνοιξε τὰς θύρας τοῦ σαλονιοῦ της!

Καὶ διότι ὁ Μαρέστ διεμαρτύρετο μετά τινος ἀνησυχίας:

— Ἀλλὰ ναί, ναί, ἐπιλέγει ὁ Βρεζιέ, ὑπάρχει κάτι! Διατί δὲν σὲ συναντῶ ἐκεῖ,ὅπως πρίν; Εἶνε μόλις τρεῖς μῆνες μόλις ἐπέστρεψα ἐξ Ἀλγερίου, ἔρχεσαι πλησίον μου ἐν ἀπόγευμα, δὲν μοῦ δίδεις δὲ τὸν καιρὸν νὰ καταθέσω τὸν χρωστῆρά μου. «Ἀγαπητέ μου, λέγεις, εἶμαι προσκεκλημένος τὸ ἑσπέρας εἰς μίαν θελκτικωτάτην γυναῖκα, μίαν χήραν τοῦ καλλιτέρου κόσμου, νεωτάτην ἀκόμη καὶ ἡ ὁποία θέλει νὰ μὲ καταλέξῃ μεταξὺ τῶν φίλων της. Σὲ γνωρίζει ἐξ ἀκοῆς, ἐὰν δὲν ἔχῃς τι καλλίτερον νὰ κάμῃς,συνόδευσόν με, ἔχω τὴν ἀδείαν νὰ σὲ συστήσω».

Σὲ ἠκολούθησα,εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω ὅτι δὲν μὲ ἠπάτας καὶ κατόπιν ἔλαβα ἀπὸ τὴν κ. Ρεβερσὼ τὴν χαριεστάτην ὑποδοχήν.

Ἐπὶ τῇ ἀπαιτήσει της δὲ καὶ πρὸς μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, δὲν τὸ κρύπτω, ἐπανέρχομαι καὶ γίνομαι εἷς τῶν οἰκειοτέρων τῆς οἰκίας. Τότε, δέ, εἰς ἀντίκρουσιν. καὶ διὰ λόγους ἀκόμη ἀνεξηγήτους, σὺ ἐγένεσο ἄφαντος Κρύπτεσαι. εὑρίσκεις προφάσεις, προσχήματα... Δὲν φαίνεσαι παρὰ σπανίως καὶ τότε πρέπει νὰ σὲ παρακαλέσουν νὰ σὲ ἱκετεύσουν,διὰ νὰ σὲ ἴδουν μίαν ὥραν μόνον.

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐλεύθερος, διέκοψεν ὁ Μαρέστ. τὸ γνωρίζεις καλῶς. Σὺ εἶσαι ζωγράφος. ἐργάζεσαι εἰς τὰς ὥρας σου. μεταβαίνεις εἰς Ἀλγερίαν. θὰ ἐπήγαινες καὶ εἰς Ἰαπωνίαν ἐὰν σοῦ ἤρεσκεν. Ἀλλ' ἐγώ, ἐγὼ εἶμαι εἰς τὰς διατάγας τῆς πελατείας μου.

— Πάντοτε ἡ μεγάλη ἦττα. Ἀλλά. ἴσο ὀλιγώτερον ἐλεύθερος πρὸ τριῶν μηνῶν: ἡ κ. Ρεβερσὼ κατοικεῖ εἰς πέντε λεπτῶν ἀπόστασιν ἀπ' ἐδῶ· ποῖος ἐμποδίζει τὴν ὑπηρέτριάν σου νὰ ἔλθῃ νὰ σὲ εἰδοποιήσῃ ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης:

— Φοβεῖται τις πάντοτε νὰ ἐνοχλήσῃ τινα, νὰ τὸν ψυχράνῃ Πῶς εἶνε εὐχάριστον διὰ τὸν ἑαυτόν του κτὶ τοὺς ἄλλους νὰ σὲ ζητῇ ἐν μέσῳ ἑσπερίδος κάποιος ὅστις ἔσπασε τὸν πόδα του ἢ κάποια ἡ ὁποία ὑποφέρει ἀπὸ τὰ νεῦρά της!

— Ἔλα.δὲν λέγεις ὅ,τι σκέπτεσαι, ἢ δὲν σκέπτεσαι τί λέγεις Πρῶτον, δὲν σοῦ ζητοῦν τὴν ἀσθένειαν διὰ νὰ σὲ ἐλευθερώσουν, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δεν τὴν γνωρίζει ἐκ τῶν ποστέρων αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν— κατόπιν λαμβάνεις ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι ὁ κύριος ὅστις ἐγκαταλίπει φίλους του ἢ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διεσκέδαζεν, διὰ νὰ πράξῃ ἓν καθῆκον—διότι ἡ ἰδική σου περιουσία ἀποτρέπει πᾶσαν ἰδέαν κέρδους—λαμβάνεις τελείως ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος γίνεται ἀπ' αὐτὸ καὶ μόνον ἐπιζήτητος ἰδίως εἰς τοὺς γυναικείους ὀφθαλμούς,εἰς τοὺς ὁποίους ὅπως τὸ εἶπεν ὁ Ἀμποῦ ὑπάρχει πάντοτε ὀλίγον τι τῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους. Ὄχι σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὑπάρχει κάτι, καὶ δὲν εἶμαι ὁ μόνος τῆς ἰδέας αὐτῆς Ἡ Κυρία Ρεβερσώ...

— Σοῦ ὡμίλησεν δι' ἐμέ: ἠρώτησεν ὁ Μαρέστ ζωηρῶς.

—Ναί, ὡμιλήσαμεν δι' ἐσὲ πρὸ ὀλίγου Καὶ αὐτὴ ἐκπλήττεται διὰ τὴν ἐγκατάλειψίν σου, εἶνε τεθλιμμένη.. καὶ ἰδίως προσβεβλημένη: σὲ ὑπερασπίσθην ὑποθέτων τὰς αἰτίας, ἃς μοὶ κατέθεσες πρὸ ὀλίγου, τὴν ἐργασίαν. τὴν πελατείαν, τὰς ὁποίας ὅπως καὶ ἐγὼ τὰς ἀπέρριψε' ἔχει ὡς ἐκ τούτου θαυμασίας ἀποδείξεις. Ὄχι μόνον δὲν πηγαίνεις πλέον εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀλλὰ τὴν ἀποφεύγεις

— Ὦ!... τί λέγεις!

— Παρακαλῶ! Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, συνηντήθης ἐκεῖνη ἦτο εἰς τὸ ἓν πεζοδρόμιον,σὺ εἰς τὸ ἄλλο εἰς τὴν ὁδὸν Ψαθᾶ; Βλέπεις, ὁρίζω τὴν ὁδόν, προσεποιήθης, ὅτι δὲν τὴν ἀνεγνώρισες καὶ ἔστρεψες τὴν κεφαλήν...

— Ἀλλά. ἀγαπητέ, ἐβιαζόμην.

— Εἰς χαιρετισμὸς καὶ ἓν μειδίαμα δὲν ἀργοποροῦν τινά, οὔτε ἄνθρωπον τῶν μεγάλων ὑποθέσεων.

Ὁ ἰατρὸς ἔλαβε τὸ κομβίον καὶ ἔκρουσε διὰ νὰ ἀλλάξουν ὁμιλίαν:

— Δὲν ἀγαπᾶς τοὺς μεγάλους ἄνδρας!

Ἀλλὰ ὁ Βρεζιὲ δὲν τὸν ἀφῆκε.

— Δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ, τῷ λέγει καὶ ἂς μὴ λοξοδρομῶμεν. Ἢ ἔχεις ἐναντίον τῆς κ. Ρεβερσὼ τίποτε παράπονα... ἢ τότε ἐπανέρχομαι εἰς ὅτι ἔλεγα εἰς τὰς ἀρχάς, εἰς ἐμὲ πρέπει νὰ ἀποδώσω τὴν ὑποχώρησιν.

— Πῶς αὐτό;

— Μάλιστα! ὅταν ἀποτόμως παύσῃ τις νὰ συχνάζῃ εἴς τι πρόσωπον εἶναι ἢ διότι οὗτος προσείλκυσε τὴν ἀπέχθειαν ἢ διότι εἰς τὸ μέρος αὐτὸ προσέρχεται κάποιος ὅστις τῷ ἀπαρέσκει' ὥστε ἐπειδὴ εἶμαι ὁ τελευταῖος καὶ ὁ μόνος ὁ νεωστὶ ἐλθών... Συνεπάρανα μόνος....

Ὁ Μαρέστ, ὅστις ἠγέρθη καὶ ἐβάδιζε κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ δωματίου, ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ φίλου του.

— Δὲν ἐννοῶ τί ζητεῖς νὰ μοῦ εἰπῆς.

— Πῶς; τί δὲν εὑρίσκεις σωστόν; μήπως ἡ οἰκειότης μου μὲ τὴν κ. Ρεβερσὼ σοῦ φέρει ὑπονοίας; Βεβαίως αὐτὰ ὅλα κάτι ὑποκρύπτουν.

— Ὁ ἕτερος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους. Ἀλλ' ἐγερθεὶς τότε καὶ παρατηρῶν αὐτὸν καλά!

— Ἄ! λέγει ὁ Βρεζιέ, μήπως εἶσαι ζηλότυπος;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη εὗρεν ἀνέτοιμον τὸν Μαρέστ, ἀπροσδοκήτως καὶ τὸν ἐτάραξεν.

Ἀλλὰ συνελθὼν σχεδὸν ἀμέσως:

— Εἰς τί παράξενον κατάστασιν πνεύματος εὑρίσκεσαι λοιπὸν σήμερον; τῷ λέγει. Εἶμαι ἁπλούστατα ἀγαθὸς καὶ ζητῶ τεχνάσματα καὶ πανουργίας ἡ κυρία Ρεβερσὼ μοῦ ἐγένετο ἀντιπαθητική, τὴν μισῶ, τὴν ἀπεχθάνομαι. Καὶ ἰδοὺ με ἤδη ζηλό υπον κατά σέ!

Ἐμπρός, ἂς ὁμιλήσωμεν λογικώτερον φίλε μου! Τὶ διάβολόν! Διὰ νὰ εἶναι τίς ζηλότυπος, πρέπει νὰ εἶναι ἐρωτευμένος, καὶ ἡ συμπεριφορά μου, ὁ τρόπος μου, ἀπέναντι τῆς κυρίας Ρεβερσὼ δεῖξε ποτὲ τὰ ὅρια μιᾶς φιλικῆς καὶ σεβαστῆς ἐκτιμήσεως; Ὄχι! δεν εἶν' ἔτσι;

Τότε, ποῦ σὺ ἐβασίσθης διὰ νὰ μοῦ παρουσιάσῃς τοσαῦτα αἰσθήματα καὶ νὰ ἐκφράσῃς μίαν ὑπόθεσιν, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ συγκρατηθῇ εἰς τίποτε, οὔτε εἰς φαινομενικὴν ἔκφρασιν, οὔτε εἰς οἱονδήποτε πρόσχημα.

Ἡ κυρία Ρεβερσὼ εἶνε θαυμασία γυνή, λατρευτή, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, τὸ βεβαιῶ, τὸ πιστοποιῶ... Εἶναι ἀξία παντὸς σεβασμοῦ, ἀξία νὰ ἐμπνεύσῃ εἴς τινα πάθος· ἀλλὰ τὸ νὰ εἶμαι εἰς τοιοῦτος, οὔτε αὐτὴ, οὔτε σύ, οὔτε ἄλλος τις δύναται νὰ τὸ πιστοποιήσῃ, ἀκούεις; κανείς! Καὶ ἐὰν ἐγὼ ἤμουν τοιοῦτός τις, θὰ ἤμουν πολὺ δ.στυχής, διότι θὰ ἔχανον τὸν καιρόν μου καὶ τὸν κόπον μου.

Συνῆλθεν ἐπ' ὀλίγον καὶ εἶτα ἐρωτᾷ μὲ περιέργειαν:

— Ἀλλὰ εἰπέ μοι λοιπόν, παραδεχόμενος ὅτι αἱ ὑποθέσεις σου εἶναι ἀκριβεῖς καὶ ὅτι ἡ φιλία μου εἶναι τρυφερότης καὶ ἡ ἀφοσίωσίς μου ἀγάπη,εἰπέμου εἰλικρινῶς αὕτη σοῦ ἔχει δώσῃ τοιαύτας ἐλπίδας, ἀνέλαβες πλησίον της θέσιν, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἠδυνάμην – ἐὰν ἐσκεπτόμην,ἐπαναλαμβάνω,νὰ παρηγορήσω τὴν χηρείαν της —νὰ σὲ ἀναγνωρίσω ὡς ἀντίπαλον;

Ὁ Βρεζιὲ ἔλαβεν ὕφος σοβαρόν.

— Εἰλικρινῶς ἡ ἀπάντησίς μου, ὁποία καὶ ἂν εἶναι, δὲν θὰ φέρῃ οὐδεμίαν ταραχήν, οὐδεμίαν δυσαρέσκειαν εἰς τὰς σχέσεις μας;

Ὁ Μαρέστ λαμβάνων καὶ σφίγγων τὴν χεῖρά του.

— Ἰδοὺ δύο φορὰς ἤδη σήμερον. ὅπου ἀμφιβάλλεις δι' ἐμέ, τῷ λέγει χαμηλῶς. σοὶ ὁρκίζομαι δὲ ὅτι ποτὲ οὐδὲν ἐμπόδιον ἀπ' ἐμὲ προερχόμενον τουλάχιστον, δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν· ἠμπορεῖς νὰ ὁμιλῇς μὲ ἀνοικτὴν καρδιαν: μοὶ εἶναι ἐπιτετραμένον ν' ἀκούσω τὰ πάντα.

— Ἀληθῶς.

— Σὲ ἀκούω!

Ὁ Βρεζιὲ ἐδίστασε, κατόπιν δὲ ἐμπιστευτικῶς προσέθηκεν:

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μοι φίλε Ἀγαπῶ τὴν κ. Ρεβερσώ, τὴν ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ὅπου χάριν σοῦ τὴν ἐγνώρισα, καὶ ἄνευ ἐνδείξεως, χωρὶς νὰ ἔχω περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου ἰδέαν πλεονεξίας, ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν τῆς εἶμαι καθόλου ἀδιάφορος! Λέγω δὲ ἐλπίζω, διότι δὲν τῆς ἐξωμολογήθην ἔτι.

— Ἄ! καὶ ποῖος σὲ ἐκράτησεν;

— Ἡ συστολή! Δὲν τολμῶ!... φοβοῦμαι!

— Σύ!

— Ναί ἐγώ! εἶναι γελοῖον ἀλλόκοτον, ἀλλὰ ἔτσι εἶναι. Περὶ τὰς εἴκοσι φορὰς εὑρέθην εἰς τὸ σημεῖον νὰ τῆς ἐξομολογηθῶ, νὰ τῆς ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, ἀλλὰ δὲν εὗρον λέξιν: τὰ χείλη μου ἔμενον κλειστά. Ἠθέλησα νὰ τῆς γράψω, ἀλλὰ ὅλα ἦσαν ἀνοησίαι, τὰς ὁποίας ἔρριψα εἰς τὸ κάνιστρον τῶν ἀχρήστων, οἰκτήρων τὴν πτωχείαν τῶν ἐμπνεύσεων μου. Καὶ ἰδοὺ ποῦ εἶμαι ἤδη βωβὸς καὶ ἀνάξιος νὰ κρατήσω πέναν. Αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ πολύ... πάντοτε.

Καὶ ἤδη αὐτὸς διέτρεχε νευρικῶς τὸ μῆκος τοῦ δωματίου, ἐνῶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς θερμάστρας ὁ Παῦλος Μαρέστ, ἐσκέπτετο. Αἴφνης, ὁ Βρεζιὲ ἐκάθησεν καὶ σταυρόνων τὰς χεῖρας του:

— Φίλε μου, λέγει, ὡσεὶ ὠθούμενος ἀπὸ βιαίαν ἀπόφασιν μὲ ἐνεθάρρυνες πρὸ ὀλίγου,βεβαιῶν με ὅτι δὲν ἐβάδιζον ἐπὶ τὰ ἴχνη σου! λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἐγώ, αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶμαι ἀνάξιος νὰ διατυπώσω, αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, αὐτὰς τὰς ὀλίγας γραμμάς, αἵτινες θὰ ἀποφασίσουν τὴν τύχην μου, εἰπέ μου, Παῦλε, θὰ ἦσο ἀρκετὰ καλός. ἀρκετὰ ἐλεήμων νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ τὰς γράψω;

— Ἐγώ;

— Ναί, σύ! Σὺ ὅστις εἶσαι χρονογράφος, ὅστις διαχειρίζεσαι τὸν κάλαμον ὡς διδάσκαλος, σὺ εἰς τὸν ὁποῖον ἡ φυσιολογία ὅπως καὶ ἡ ψυχολογία δὲν ἔχει ἀπόκρυφα, σὺ ὅστις εἶσαι αἰσθηματίας καὶ σχεδὸν αἰσθηματικός, θὰ τὰ κατάφερες θαυμασίως, ἐνῷ ἐγώ... Ἄ! εἰς ζωγράφος... εἰς ζωγράφος τῆς ἱστορίας ἀκόμη... μεγάλων εἰκόνων, ὡς οἱ τοῖχοι σου... δὲν ἔχω ἔμπνευσιν, παρὰ εἰς τὸν χρωστῆρα μου.

— Ἀλλὰ εἶνε, ὅτι... ἐψέλλισεν ὁ Μαρέστ.

— Ἔλα, μία ἐκδήλωσις εἰς μίαν σελίδα! θὰ τὴν ἀντιγράψω ἐγώ. Ὅλα τὰ μέσα συγχωροῦνται διὰ τὴν εὐτυχίαν! Ἄ! θὰ μὲ ἀπαλλάξῃς ἀπὸ μέγαν κόπον... ἀρνῆσαι;

— Ὄχι... μόνον...

— Λοιπόν, κάθησαι ἐκεῖ, εἰς τὸ γραφεῖον σου, καὶ δημιούργησέ μου αὐτό

—Μά ναί! Βιάζομαι ἐγὼ περισσότερον ἀπὸ σὲ εἰς τὴν ὁδὸν Ψαθᾶ

Καὶ τὸν ὤθει πρὸς τοῦτο, τὸν ἐγκαθίστα εἰς τὸ γραφεῖον τῷ ἔδιδε χάρτην ἐπιστολῶν...

— Ἐκεῖ, καὶ διὰ νὰ μὴν σὲ ἀπασχολῶ θὰ ἀναγινώσκω.

Ὁ Μαρέστ ἀπεφάσισε πλέον νὰ ἐμβρίξῃ τὴν πέναν του εἰς τὸ μελανοδοχεῖον, ἐνῷ ὁ φίλος του κατεβύθιζε τὴν βίνα του εἰς τινα ἐφημερίδα...

— Ἐξαίφνης λέγει ὁ ἰατρός,τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐσκυθρώπασεν, γράφω ἄνευ ὑπεκφυγῶν. Ἐὰν σοῦ ἀρέσῃ καλῶς, ἐὰν ὄχι...

— Ναί, ναί, ἐλεύθερα. Γράφε μόνον μὲ τὴν καρδίαν σου καὶ θὰ ἐπιτύχῃς!

Δέκα λεπτὰ εἶχον περάσῃ· καὶ

— Ἰδού, λεγει ὁ Μαρέστ, δίδων τὸ δικίμιον εἰς τὸν Βρεζιέ. Κύταξε καὶ ἐὰν δὲν σοῦ κάμῃ, σχίσε το.

Προσέθεσεν δὲ χαμηλοφώνως:

— Ἔκαμα ὡς ἐὰν ἤμην ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου.

— Καὶ σὲ εὐχαριστῶ! ἐπιλέγει ὁ Βρεζιὲ χαροπῶς. Σὲ εὐχαριστῶ μυριάκις. Δὲν θὰ τὸ ἀναγνώσω κἂν Θὰ τὸ ἀντιγράψω λέξιν πρὸς λέξιν καὶ ὁ ἀστήρ μου ἂς μὲ προστατεύσῃ.

Ἐδίπλωσε τὴν ἐπιστολὴν καὶ μὲ προφύλαξιν τὴν ἔκρυψεν εἰς τὸ χεματοφυλάκιον.

— Μάλιστα, εἶπε καὶ τώρα σὲ ἐγκαταλείπω, διότι βιάζομαι νὰ τὸ ἀντιγράψω! εἰς τὸ ἐπανιδεῖν! Θὰ ἔλθω νὰ σοῦ ἀνακοινώσω τὸ ἀποτέλεσμα.

— Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἰατρὸς συνοδεύων αὐτὸν . . . καὶ καλὴν τύχην !

II

Τὴν μεθεπομένην κατὰ τὰς τρεῖς ὥρας ὁ Βρεζιὲ εὑρίσκεκο εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ἀπησχολημένος νὰ κρεμᾷ σχεδιαγραφίας, ὅτε κτυποῦν τὴν θύραν.

— Ἐμπρός, λέγει κατερχόμενος τῆς καθέκλας ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτον ἀνεβασμένος. Μπᾶ, σύ. Μπᾶ σὺ εἶσαι, τῷ ἐπιλέγει, βλέπων νὰ εἰσέρχεται ὁ Παῦλός Μαρέστ. Τί ἔχεις λοιπόν ; Φίλε μου, ἔχεις ὕφος ὅλως ἔκτακτον

Ὁ ἰατρὸς ὅστις εἶχε προχωρήσῃ, κρατῶν τὸν πῖλον του εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ σπογγίζων τὸν ἱδρῶτα διὰ τῆς ἑτέρας ἦτο φανερὰ εἰς μεγάλην συγκίνησιν.

Ἀπήντησεν ἐν ὀλίγαις λέξεσιν εἰς τὰς εὐγενεῖς φράσεις τοῦ Βρεζιέ, καὶ ἀμέσως μὲ ὕφους ἡμι-ἐρωτικόν, ἐρωτᾷ :

— Δὲν ἔλαβες ἀκόμη τίποτε ἀπὸ τὴν κ. Ρεβερσώ ;

— Ὄχι !

— Αὐτὸ δὲν μὲ ἐκπλήττει ! Εἶναι ἴσως βέβαιον, ὅτι δεν θὰ λάβῃς τίποτε !

— Πῶς αὐτό ! ἐπιλέγει ὁ ζωγράφος, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία ἐδείκνυε ζωγρὰν ἀνησυχίαν.

Ὁ Παῦλος Μαρέστ ἐκίνησε τὴν κεφαλήν :

— Ἄ ! εἰξεύρεις λοιπὸν νὰ κάμῃς φάρσες, τῷ λέγει Ἔτσι κάμῃς τῆς δουλειές σου !

— Τί φάρσες ; Δὲν ἐννοῶ ! Ἐξηγήσου.

Ὁ ἰατρὸς ἐπροχώρησε πρὸς τὸν φίλον του καὶ μὲ ὕφος αὐστηρόν :

— Ἐκράτησες τὸ πρωτότυπον τῆς ἐπιστολῆς μου ;

— Ὄχι, ὄχι ! Τὸ ἔκαυσα !

— Εἶσαι βέβαιος !

— Βεβαιότατος !

— Ἔ ! λοιπὸν ἀπατᾶσαι !

— Πῶς ἀπατῶμαι ! Εἶσαι περίεργος. Ἐὰν τοὐλάχιστον ἐκράτουν τεμάχια . . .

— Ἀνωφελές. Δὲν θ' ἀπεκατέστας τίποτε ! Καὶ ἡ ἀπόδειξις . . . εἶναι ὅτι τὸ πρωτότυπόν μου εὑρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τῆς κ. Ρεβερσώ.

— Τὸ πρωτότυπόν σου ! εἰς τὰς χεῖρας τῆς κ. Ρεβερσώ. Εἶναι τρέλλα !

— Οὐδαμῶς ! Αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἔκρυψες, πτωχέ μου φίλε, ἦτο ἡ ἰδική σου ἐπιστολή ! Καὶ ἔθεσες εἰς τὸν φάκελλον τὸ πρωτότυπόν μου, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπέστειλες.

— Τί μοῦ ψάλλεις ἐκεῖ ;

— Τὴν ἀλήθειαν ! Ἰδού ! ἐὰν δὲν πείθεσαι . . . ἰδὲ ὁ ἴδιος !

Ἔβγαλεν μίαν ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ θυλακίου του :

— Λάβε, λάβε γνῶσιν λέγει, δίδων αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ζωγράφου ὅστις ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως :

« Ἀναπητέ μου φίλε,

« Ἐὰν ἤμην ἀδιάφορος ἢ φιλάρεσκος, ἢ ἐὰν ἀκατάδεκτος τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν μοῦ κάμνετε. προσφέροντές μοι τὸ ὄνομά σας, ἤθελον διαφυλάξει δι' ἀργότερον τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ἀναζητήσεως τῆς φιλίας σας—καὶ μόνης τῆς φιλίας σας—θὰ μοὶ ἦτο δὲ εὔκολον νὰ μὴν ἀπαντήσω εἰς ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας ἡ γραφὴ μόνη μοὶ ἀπεκάλυψε τὸν ἐργάτην. Ἐὰν δὲν ἐγνώριζον τὴν τιμιότητά σας. καὶ ἐὰν δὲν εἴχομεν διέλθῃ ἀμφότεροι τὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θυσιάζουν μίαν τύχην εὐτυχίας εἰς παιδαριώδεις συμπεριφορὰς καὶ φιλοτιμίας, ἴσως ἡ λήθη τῆς ὑπογραφῆς σας εἰς τὸ τέλος τῶν ὀλίγων αὐτῶν γραμμῶν μοὶ ἐπέβαλε τὴν σιωπήν, ἀλλὰ εἶναι πολὺς καιρὸς ὅπου ἔχω ἐννοήσῃ τὰ αἰσθήματά σας, ὅπως τὸ λάθος αὐτὸ δὲν μοῦ γίνῃ νέα ἀπόδειξις τῆς εἰλικρινίας σας καὶ τῆς ταραχῆς σας—πολὺ γλυκείας δι' ἐμὲ—ἃς σᾶς ἐπροξένησεν ἡ ἐξωμολόγησίς σας. Τὴν ὁμολογίαν ταύτην, τὴν ἠλπίζον. Δὲν δύναμαι ἄνευ συστολῆς νὰ σᾶς εἴπω ἤδη περισσότερα, ἀλλὰ σᾶς ἀναμένω.

« Βιβιάνα Ρεβερσώ »

— Βιβιάνα Ρεβερσώ ; ἐπαναλαμβάνει ὁ Βρεζιέ.

Ἐφαίνετο στενοχωρημένος.

— Λοιπόν ! Λέγει ὁ Μαρέστ.

— Λοιπόν. εἶναι ἀκατανόητον, ἐκπληκτικόν ! Αὐτὸ τὸ λάθος ! Ὁ Βρεζιὲ ἔλαβεν ὕφος τεθλιμένης ἀδυναμίας.

— Σὲ περιμένει καὶ πρέπει νὰ ὑπάγῃς !

— Νὰ ὑπάγω !

— Βεβαίως Ἡ κ Ρεβερσὼ εἶναι ἐξαισία γυνὴ, ἀξιολάτρευτος; εἶναι αἱ ἴδιαί σου ἐκφράσεις, ἀξία νὰ ἐμπνεύσῃ πάθος. Νυμφεύσου την !

— Νὰ τὴν νυμφευθῶ ! Μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶς ;

— Ὦ ! τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ ! Ἠδυνάμην νὰ τὴν ἀγαπήσω . . Θὰ τὴν ἠγάπων . . .

— Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους, προγθὲς μοὶ εἶπες...

— Προγθὲς . . . ναί . . . ἀλήθεια ! Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι θὰ τὴν ἠγάπων . . . ἐὰν . . . ἐὰν συγκατένευε· Ἀλλὰ σήμερον ὅλα ἤλαξαν, δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ. Ἐσὲ ἀγαπᾶ, ἐσέ. Δέχεται τὸ ὄνομα σου, δὲν ἔχω εἰμὴ νὰ ὑποχωρήσω. Ὡραία, πλουσία, χαρίεσσα ! Ἄνευ ἐλαττωμάτων, ἀλλὰ ποστερημάτων. Τί ὄνειρον ! Δὲν θὰ εὕρισκες οὐδαμοῦ καλλιτέραν. Νυμφεύσου, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ διστάσῃς !

Εἶχε προφέρει τὴν ἀπαστροφὴν ταύτην ἄνευ ὀργῆς, ἄνευ ἀγανακτήσεως, μὲ φωνὴν ἤρεμον βεβαιωτικήν, οὐδαμῶς σαρκαστικήν.

—Τοιουτοτρόπως, ἐρωτᾷ ὁ ἰατρός, λαμβάνεις τὴν ἀπόφασίν σου ;

Ὁ Βρεζιὲ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀντιμετώπως παρατηρῶν τὸν φίλον του·

— Καὶ σύ ; ἐρωτᾷ.

— Ἐγώ, ἐγὼ ἐψέλησεν ὁ Μαρέστ

— Ναί, σύ; Διότι ἐπὶ τέλους, εἰς τῶν δύο μας πρέπει νὰ λάβῃ μίαν ἀπόφασιν. Δι' ἐμὲ ὅλα ἐκανονίσθησαν Δὲν θὰ ὑπάγω νὰ μωλωπίσω τὰ ὀστά μου εἰς θύρον, ἡ ὁποῖα δὲν θὰ ἀνοίξῃ. Δὲν ἔχω εἰμὴ νὰ καθήσω εἰς τὴν θέσιν μου καὶ νὰ κάμνω τὸν νεκρόν. Ἐνῷ σύ, πρόκειται περὶ τῆς ὑπάρξεως, ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς ! Παριτοῦμαι πρὸς χάριν σου Εἶναι ἀδελφικὴ πειθαρχία Δέχεσαι;λοιπὸν ὁμίλει !

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μαρέστ τὸν παρετήρει, ἀπολιθωμένος, μὲ τοὺς β αχίονας κρεμαμένους, ψελλίζων ἀκατανοήτους λέξεις ἐπανέλαβε γελῶν.

— Ἀλλὰ ναί, δέχεσαι, εἰπέ το λοιπόν, φώναξέ το, ξεφώνησέ το, τσαγούδησέ το ! Ξεκουμπόσου λοιπὸν, ἄφησε νὰ ἐκραγῇ ἡ καρδία σου, θὰ σὲ πνίξῃ. Βεβαίως, θὰ νυμφευθῇς τὴν κ. Ρεβερσώ, θὰ στεφανωθῇς μαζύ της, διότι τὴν ἀγαπᾶς καὶ διότι σὲ ἀγαπᾶ Ἡ ἰδική μου ἀγάπη ἦτο παίγνιον ! Τὸ πάθος μου κλέφτικον ! Πῶς, δὲν ἐνόησες, ὅτι ἔπαιξε τὸν ρόλον τοῦ πατρός, ὅστις θέλει νὰ ὑπανδρεύσῃ τὰ παιδιά του, τοῦ συμβιβαστοῦ,τοῦ ἀπὸ μηχανῆς Θεοῦ; Πῶς, καλέ μου Παῦλε δὲν ἠνόησες, ὅτι σὲ ἠπάτων, δὲν ἐκατάλαβες, ὅτι, ἀπαυδήσας πλέον νὰ σᾶς βλέπω νὰ παίζετε ψευδῶς, τὴν κ. Ρεβερσὼ ὡς καὶ σέ, ἀπεφάσισα νὰ βάλω τὸ ὄργανα εἰς συμφωνίαν ; Ἐνόμησας, ὅτι ἤμην τόσον βλάξ, τόσον μωρός, τόσον ἀγροῖκος, ὥστε διὰ νὰ λατρεύω μίαν γυναῖκα, νὰ ἀποταθῶ εἰς τρίτον, αὐτὸ δὲ τὸ τρίτον ὁ καλλίτερός μου, ὁ πιστότερος μου φίλος, ὅπως ἐμπιστευθῶ τὴν ἐξομολόγησίν μου ! Ἄ ! βεβαίως, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀπολογία τῆς ταραχῆς σου, τῆς συγκινήσεως σου, θὰ ἐσκεπτόμην, ὅτι ἔχεις περὶ ἐμοῦ εὐτελῆ ἰδέαν !...

Ἄλλως τε μικροῦ δεῖν νὰ προκαλέσω καταστροφήν, πραγματικῶς καταστροφήν. Εἶναι τρεῖς μῆνες, ἀφ' ὅτου μὲ ἐπαρουσίασες εἰς τὴν κ.Ρεβεράν· δὲν ὑπώπτευον τὰς διαθέσεις σου. Ὅλως ἀθῶος, ἀπὸ οἰκειότητα καὶ συνήθειαν, τῆς ἔκαμα ὀλίγον ἔρωτα, ἤμην περιποιητικός,πρόθυμος καὶ ἐὰν δὲν μὲ ἐπερηφρόνησε, τὸ ἔκαμε διὰ νὰ μὴ ψυχράνῃ τὴν παλαιάν μας φιλίαν. Τότε, ἀντὶ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς, καὶ μόνον δι' αὐτὸ τὸ σφάλμα ἔχω νὰ σοῦ ἐπιπλήξω νὰ κάμῃς τόν βαρύν,τὸν σκυθρωπόν δὲν παρουσιάζεσαι πλέον ἐκεῖ,τόσον ὥστε ἐπίστευσε πλέον, ὅτι διεσκέδασες εἰς βάρος της. Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ ἐὰν δὲν ἔβλεπα καθαρά, ἐὰν ὑπὸ τὴν προσωπίδα τῆς ψυχρότητός σου δὲν εἶχα ἐννοήσει τὴν κοινήν σας στενοχωρίαν. τὸ κακὸν θὰ ἦτο ἀνεπανόρθωτον : θὰ ἔμενε αὕτη χήρα καὶ τεθλιμένη, καὶ σὺ ὄχι ὀλιγώτερον θὰ ἐπέρνας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς σου ἀπομιμούμενος τὸ σοννέτον τοῦ Anvers. Προχθὲς ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας της καὶ ἰδὼν πόσον ἦτο τεθλιμμένη διὰ τὴν ἀποστασίαν σου. μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα αὐτοῦ τοῦ στρατηγήματος: ἰδέα ὄχι περίφημος βεβαίως, καὶ ἡ ὁποία παρουσιάζε, τοὺς κινδύνους της ; ἀλλὰ ἤθελον νὰ ἐπισπεύσω τὰ συμβάντα, νὰ κτυπήσω διὰ μιᾶς τὸ κακόν. Ἐν περιπτώσει δὲ ἀποτυχίας, ἤμην ἐξ ἄλλου ἐδῶ, θὰ ὡμολόγουν τὰ πάντα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο, ὅπως τὸ ἐπεθύμουν ! Εἶσαι ἐναντίον μου ;

— Ὦ! φίλε μου,λέγει ὁ Παῦλος λαμβάνων τὰς χεῖρας τοῦ Βρεζιὲ, πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω !

— Μπᾶ ! λέγει οὗτος δεικνύων τὸ ὡρολόγιον. Πηγαίνομεν...ἐμπρός...

Σὲ περιμένουν ἀνυπομόνως. Δὲν θὰ κάμῃς νὰ σὲ ἐπιθυμοῦν περισσότερον, πιστεύω ;

— Ὄχι! τρέχω καὶ ἐπιστρέφω νὰ σοῦ φέρω τὰ νέα.

— Ἀνωφελῶς ! Μὴν ἐπανέρχεσαι Θὰ δειπνήσῃς μαζύ της, καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω τὸ ἑσπέρας νὰ ἐνοχλήσω ὀλίγον τοὺς ἀρραβῶνας σας.

— Τὸ ἑσπέρας λοιπὸν, ἄνευ ἀναβολῆς ;

— Ἄνευ ἀναβολῆς !

Μετὰ ἓξ ἑβδομαδας ἐτελοῦντο οἱ γάμοι τῆς χήρας κ. Ρεβερσὼ μετὰ τοῦ ἰατροῦ κ. Παύλου Μαρέστ, καὶ μῆνας τινὰς ἀργότερα, ἐγένετο ὑπόσχεσις γάμου μεταξὺ τοῦ ζωγράφου κ Γάστωνος Βρεζιὲ καὶ τῆς Δος Λουκίας Βιλτιέ, ἀνεψιᾶς τῆς νεονύμφου. Ἀπόδειξις ὅτι ἡ εὐτυχία τῶν μέν. ἐπιφέρει πολλάκις τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων καὶ ὅτι ἡ παροιμία δὲν εἶναι πάντοτε εἰρωνική κατὰ τὴν ὁποίαν πᾶσα ὡραία ἑορτὴ ἔχει καὶ τὴν ἐπαύριόν της

(Μετάφρασις)

Ἀντιγόνη Π...

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Πῶς ν' ἀποφεύγῃ τις τὴν χλεύην τῶν ἀνοήτων.

Ἀδύνατον νὰ μὴ συνέβῃ ποτὲ εἴς τινα νὰ χλευασθῇ παρ' ἄλλου. Ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ὑπουργοὶ ἀκόμη πολλάκις χλευάζονται. Φαίνεται εἶναι ἴδιον τῶν ἀνθρώπων καὶ δὴ τῶν ἀνοήτων Λοιπὸν ἰδοὺ εἰς τρόπος, πῶς ἀποφεύγοντες τὴν χλεύην, χλευάζητε σεῖς τὸν χλευάζοντά σας.

Δραματικός τις ποιητής, ὅστις, φαίνεται, δὲν εἶχε καὶ τόσον καλὸν παρουσιαστικόν, (φυσιογνωμίαν), εὑρίσκετο ἡμέραν τινὰ εἴς τι καφενεῖον, ὅτε παραπλεύρως δύο κύριοι συνομιλοῦντες, ἐγέλων διὰ λογαριασμόν του, χλευάζοντες καὶ λογοπαίζοντες. Ἐκεῖνος ὅμως μὴ χάνων καιρὸν καὶ ψυχραιμίαν, ἐννοήσας ἀμέσως, ὅτι διεσκέδαζον εἰς βάρος του, ἐγείρεται ἐκ τοῦ καθίσματός του καὶ κάθηται μεταξὺ αὐτῶν, λέγων :

— Γελᾶτε μ' ἐμένα, τὸ βλέπω, ἀλλὰ σημειώσατε καλῶς, δὲν εἶμαι ὅπως νομίζετε οὔτε κουτός, οὔτε βλάξ. Εἶμαι μεταξὺ τῶν δύο σας, ὡς βλέπετε. Καὶ ἔσκασε νὰ γελᾷ ἐνῷ οἱ ἄλλοι τὸν παρετήρουν χάσκοντες.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἐπιστήμης τὰ ρόδα εἰσὶ σπανιώτερα ἢ ἐν τῇ πολιτικῇ.

⋊

Οὐδὲν δύναται νὰ ἰσοφαρίσῃ τὴν μητρικὴν χαράν, ὅπως καὶ οὐδὲν δύναται νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν μητρικὴν λύπην.

⋊

Ὅσω ἀγαπητότερον καὶ προσφιλέστερον εἶναι τὸ πρόσωπον, πρὸς ὃ ὁμιλοῦμεν, τόσον ὡραιότερον εἶναι εἰς ἡμᾶς καὶ τὸ μειδίαμά του.

⋊

Οὐχὶ ἡ ἡλικία, τὸ χρῆμα, ἡ ὡραιότης καὶ ἡ στάσις τοῦ ἀνδρὸς ἀρέσουν εἰς τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ τὸ λεκτικόν, οἱ τρόποι καὶ ἡ εὐγένεια τῆς ψυχης του σαγηνεύουν πραγματικῶς ταύτην.

⋊

Ὁποία ἀντίθεσις ! Ὁ μὲν ἀνὴρ τιθασσεύεται καὶ ἕρπει πρὸ τῆς σωματικῆς καλλονῆς τῆς γυναικός, ἡ δὲ γυνὴ ὑποδουλοῦται, ὑποκύπτει καὶ τάσσεται ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς καὶ ἀναπτύξεως τοῦ ἀνδρός. Ὁ μὲν ζητεῖ τὴν ὕλην, ἡ δὲ τὸ πνεῦμα!

⋊

Ὁ ἀληθὴς γενναιόφρων δὲν ζητεῖ τὴν τιμὴν καὶ ζωὴν τοῦ ἐχθροῦ του, ἀλλὰ τὴν φιλίαν καὶ σύμπραξίν του εἰς πᾶν γενναῖον καὶ φιλανθρωπον.

⋊

Ἡ γυνὴ δὲν ἐπλάσθη, ὅπως ὁ ἀνὴρ ν' ἀγαπᾷ, ἀλλὰ νὰ ἐκτιμᾷ ! **Ροῦς**

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τοτὸς κατασκευάζει πλοιάρια ἐκ χάρτου εἰς τὸ Φάληρον. Ὁ δὲ πατήρ του τὸν ἐρωτᾷ :

— Διατί κατασκευάζεις αὐτὰ τὰ καραβάκια ;

Καὶ ὁ Τοτός :

— Διὰ νὰ φέρω τὴ μαμμά, ποῦ εἶναι στὸ Λουτράκι.

⋊

Ὁ πατὴρ ἐρωτᾷ τὴν μικρὰν Μαρίαν :

— Διατί, ἐνῷ πηγαίνομεν μὲ τὸν σιδηρόδρομον, τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα βλέπομεν φεύγουν ἀπὸ ἐμπρός μας ;

Καὶ ἡ μικρὰ Μαρία :

— Ξεύρεις, μπαμπά, φοβοῦνται, ὅπου βλέπουν τὸν σιδηρόδρομον νὰ τρέχῃ, δι' αὐτὸ φεύγουν.

⋊

Διαβάτης τις, λέγει πρὸς τὸν ὁδηγὸν τοῦ τράμ :

— Καϋμένε, δὲν πηγαίνης, ἐνῷ μὲ βλέπεις, παρέκει, διὰ νὰ περάσω ;

Καὶ ὁ ὀγηγὸς τοῦ τράμ :

— Καὶ πῶς, εἰμπορῶ ἐνῷ εἶμαι ἐπάνω εἰς τὴν γραμμὴν ;

Ὁ κύριος ἐξηκολούθησε :

— Μὰ δὲν πειράζει, πήγαινε.

⋊

Ὁ μικρὸς Νίκος σκεπτικὸς, ἔλεγε :

— Περίεργον πρᾶγμα, ὅταν κάνωμεν κάθε χρόνο παύσεις ἀπὸ τὸ σχολεῖον, νὰ εἶναι πάντοτε καλοραῖρι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

18. Μαγικὴ εἰκὼν

— Πῶ! πῶ ! Δὲν βλέπεις δύο ἄσπρους ἀνθρώπους ;
— Ὄχι ! Δὲν βλέπω τίποτε. Ποῦ εἶνε ;

19. Αἴνιγμα.

Πτηνὸν μικρὸν
εἰς δύο χωρίζεται
εὐθὺς δ' ὀργίζεται
καὶ λέγει : λοιπὸν
Δὲν εἶμαι θαρραλέον
ἐρωτικῶς ἀγαπῶν
θεὸς ἐκ τῶν ἀρχαίων ;

20. Γρῖφος

Ω—ι
μα

21. Διποσύμφωνον

+Ο++ Ε+ει η +ε+η +α+α

Κάϊρον ΙΓΕλς

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

3ου ΤΕΥΧΟΥΣ

9 Μεταξὺ δύο παιδίων —10 Αἴξ—ἐξ.—11 Ὁ χρόνος περνᾶ τάχιστα.—12 Οἱ κλέπται εἶνε πονηροί. —13 Κλίμαξ τεθραυσμένη.

Λύται : Μαῦρος Κύκνος ἐξ Ἀθηνῶν 5, Δόλα Π. ἐξ Ἀθηνῶν 5 Κούλα Κ.ἐξ Ἀθηνῶν 5,Θ.Πιρασκευᾶς ξ Ἀθηνῶν 2, Μιλτ.Ν. Νικολαΐδης ἐκ Σύρου 4, Δεσποινα Βοΐνη ἐκ Πειραιῶς 3,Μ Ζαφείριος ἐκΣύρου 1. Π.Βουτσινᾶς ἐκ Πειραιῶς 4,Ἀπ.Ζάχος ἐκΣμύρνης 3.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Π. Θ ή β α ς. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Ν. Κ. Ρ ο σ τ ό β ι ο ν. Παραγγελία σας ἐστάλη ταχυδρομικῶς.—Ν Γ. Κ α ρ τ ο ύ μ. Ἐπιστολὴ μετὰ περιεχομένου ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς. Ἐγράψαμεν ἐπίσης.—Χ. Κ. Ἀ ρ γ ο σ τ ό λ ι ο ν. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Δημοσίευμα ἐγένετο.—Γ. Ε. Ὀ δ η σ σ ό ν. Ἀποροῦμεν, ὅτι τόσον πολὺ μᾶς ἐνθυμεῖσθε. Περιμένετε ἴσως ὅσα ἔχετε νὰ μᾶς τὰ εἰπῆτε προφορικῶς.— Α. Φ. Ἁ λ μ υ ρ ό ν. Ἀντίτιμον τόμου ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν· Α. Μ. Σ ῦ ρ ο ν. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ.Γ. Ζ. Μ α σ ά ο υ α ν. Διατὶ δὲν μᾶς γράφετε ὡς μᾶς ὑπεσχέθετε ; Ι. Ο. Κ ά ϊ ρ ο ν. Περιμένομεν ἀνυπομόνως δημοσίευμα. Ε.Σ. Σ ο έ ζ. Τόμοι ἐστάλησαν μετ' ἐπιστολῆς μας.Ἀναμένομεν ἤδη ἐμβάσματα. Γ. Χ. Ἀ ρ γ ο σ τ ό λ ι ο ν. Ἐλάβατε ἀπόδειξίν σας ; Ἀπαντήσατε.— Π. Α.Μ α σ α λ ί α ν. Διατὶ σιωπᾶτε ; Περιμένομεν ταχεῖαν ἀπάντησίν σας. — Σ Κ. Μ α ν σ ο ῦ ρ α ν Διατὶ βραδύνετε εἰς τὰς ἀπαντήσεις σας ; Περιμένομεν ἀποτέσματα νὰ γνωρίζωμεν. Μὴν ἀναβάλλετε.— Μ Φ. Ζ ά κ υ ν θ ο ν. Ἐφθάσαμεν πολὺ καλά, καὶ διασκεδάζουν πολὺ ὡραῖα. — Γ. Π. Σ ῦ ρ ο ν. Παραγγελίαι σας ἐξετελέσθησαν. Περιμένομεν γράμμα σας.—Κ. Π. Κ ω ν)- π ο λ ι ν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—Μ. Ν. Τ ρ ί π ο λ ι ν. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ καθυστεροῦντες τὰς συνδρομάς των, ὡς καὶ οἱ κατὰ τόπους ἀνταποκριταί μας, ὅπως, εὐαρεστούμενοι, ἀποστείλωσιν ἡμῖν τὸ ταχύτερον ταύτας, πρὸς τακτοποίησιν πάσης ὀφειλῆς των.

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Εἰκονογραφημένη Ἐπιθεώρησις
Ἐκδίδεται κατὰ μῆνα

Τὸ καλλιτεχνικώτερον καὶ Πρωτοτυπώτερον ὅλων τῶν εἰκονογραφημένων τῆς Ἀνατολῆς.

Δημοσιεύονται πόλεις, τοπεῖα, ἐξέχοντα πρόσωπα, ἐξοχαί, γεγονότα, σκηναὶ κτλ. κατὰ προτίμησιν ἑλληνικῆς φύσεως.

Ἐκδόται **Ἀδελφοὶ Πρίντεζη**

Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ δρ. **10**
» Ἐξωτερικοῦ φρ. **10**

Ὁ ἀποστέλλων τὴν συνδρομὴν, ἐγγράφεται καὶ λαμβάνει ἅπαντα τὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦδε φυλλάδια καὶ τεύχη.

Διεύθυνσις : Εἰς Ἀθήνας
Ὁδὸς Σωκράτους ἀριθ. 2

Προσεχῶς ἐκδίδεται εἰς τόμον
Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΔΙΑ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΝ ΚΑΙ ΑΣΜΑ
Ἔκδοσις καλλιτεχνικὴ

15 ἐν ὅλῳ ἄσματα μετὰ τῆς μουσικῆς των. Ἕκαστος τόμος δραχ. 3.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ